Z(br)ANE

OSNOVNA ŠOLA
Sveta Ana

Male Anine novice

Šolski časopis učencev OŠ Sveta Ana

UVODNIK

Dragi bralci!

Počitnice so pred vrati, mi pa smo ponovno izdali šolski časopis *Male Anine novice*.

Časopis vam ponuja zbrane dogodke celotnega leta. V tem šolskem letu se je na naši šoli dogajajo veliko zanimivega in poučnega. Za vas smo zajeli nekaj novic, dogodkov in uspehov. Uredniška ekipa je vso leto zbirala prispevke, ki so nastali iz pod vaših rok. S ponosom lahko rečemo, da je časopis odraz našega marljivega dela skozi vso leto. Želimo, da se ob branju spomnite našega uspešnega dela, pa tudi trenutkov, ko smo trdo delali. Zahvaljujemo se vsem, ki so nas podprli in pomagali pri nastanku našega časopisa.

Uredniški odbor

KOLOFON

Male Anine novice, glasilo OŠ Sveta Ana

Letnik X

Številka 1

Šolsko leto 2018/19

Uredniški odbor:

Zarja Peček, Tamara Dvoršak, Klara Kostanjevec

Lektorica: Barbara Pristovnik in Mateja Kramberger

Mentorica: Ana Šnofl

Tisk: FLORJANČIČ TISK tiskarstvo, založništvo in trgovina d.o.o

Naklada: 300 izvodov

Prispevki učencev nižjih razredov niso lektorirani.

Junij, 2019

KAZALO

1. Uvodnik.....2

2. Nagovor uredništva 3

3. Anine šolske novice.....4

Intervju.....4

TPLG.....7

Dramska skupina 8

ŠPF.....9

Projekt 10

4. Anine razredne novice 17

Zimska šola v naravi.....17

4. a in b razred 21

Projekt voda 22

Slovo 9. razreda.....24

Prijateljstvo 25

Šola v naravi 3. razred 26

Šola v naravi 7. razred 28

5. Anina ustvarjalnica.....29

Literarni prispevki.....29

6. Anina galerija.....46

Strip 48

7. Anini nasveti 51

Prakitčni nasveti.....51

Recepti.....52

8. Anin zabavnik.....54

Reši, saj znaš 54

Nasmej se.....56

Cenjeni bralci šolskega glasila!

S ponosom naznanjamo novo številko šolskega časopisa. Uspešno leto je naokoli, da pa ne bi prehitro šlo v pozabo, vam šolski časopis postreže z nekaterimi dogodki na šoli v šolskem letu 2018/2019. Še zdaleč ni to vse, kar smo letos ustvarjali, kljub temu pa smo zaobjeli pomembnejše dogodke in delček našega ustvarjanja, ki je nastalo skupaj z učenci in učitelji. Veliko se je dogajalo, veliko smo zabeležili, žal nam vsega ni uspelo. Pridno ustvarjajte še v naslednjem letu in dodajte kamenček v mozaik šolskega časopisa.
Zahvaljujemo se vsem, ki ste prispevali delček vašega dela in ga tako trajno zabeležili v šolski časopis.

Ekipa šolskega časopisa vam želi LEPE POČITNICE!

Mentorica Ana Šnofl

UREDNIŠKI ODBOR
Foto: N. Kralj

IGOR PLOHL

INTERVJU

IGOR PLOHL

https://www.zveza-paraplegikov.si

Kako se vam zdi Sveta Ana in učenci na naši šoli?

Učenci se mi zdijo zelo prijetni, zdaj sem imel nastop za nižjo stopnjo in moram reči, da so zelo pridno poslušali in pridno sodelovali. Tako da je prvi vtis zelo dober.

Kar se kraja tiče, pa moram reči da imate zelo lepo urejeno občinsko jedro. Vidi se, da veliko vlagate v razvoj in ste verjetno kar zadovoljni s svojim županom.

Katero je vaše najljubše lastno delo?

Zelo sem ponosen na slikanico Rogi in Edi na paraolimpijskih igrah, ker te slikanice v našem slovenskem prostoru še ni in tudi v tujini še nisem zasledil, da bi kdo naredil slikanico na to temo.

Drugače pa je najtežje nastal avtobiografski roman Ne domišljaj si, in ker so odzivi bralcev zelo dobri, sem zelo ponosen tudi na tisto knjigo.

https://www.zveza-paraplegikov.si

Zakaj ste napisali knjigo Pustolovščine v Prlekiji?

Ko sem obiskoval osnovno šolo Velika Nedelja, je takrat ravno izhajala zbirka knjig 5 prijateljev angleške pisateljice Enid Blyton. To njeno zbirko sem zelo rad prebiral, tako da sem komaj čakal, da izide nova knjiga. No, in že takrat sem razmišljal, da bi bilo super, če bi zmogel tudi sam nekoč napisati podobno knjigo, torej mladinski pustolovski roman.

Poskušal sem že v 8. razredu, vendar nisem prišel daleč. Potem sem znova poskusil na OŠ Bojana Ilicha, kjer sem se zaposlil kot učitelj, vendar spet brez uspeha. Vendar se ta pisateljski dar razvija v človeku in mi je v tretjem poskusu končno uspelo. Nastala je mladinska pustolovska zgodba Pustolovščine v Prlekiji, ki je napeta, zanimiva, prav takšna kot iz zbirke 5 prijateljev.

Boste s pisanjem nadaljevali še naprej?

Ja, za enkrat tako kaže, saj se ker naprej rojevajo nove ideje, oziroma življenje samo na pot prinaša nove ideje.

Tako da razmišljam še o vsaj eni ali dveh slikanicah. Prva bo verjetno Lev Rogi v Afriki, če bo vse po sreči. Pripravljamo pa tudi novo slikanico z naslovom Lev Rogi premaguje ovire, ki je pa namenjena ozaveščanju otrok o ovirah, s katerimi se srečujemo v vsakodnevnem življenju.

So vsa dela neposredno povezana z vašo nesrečo?

Ne. Res je, da je večina del povezanih z nesrečo, saj so avtobiografska, Pustolovščine v Prlekiji pa niso, saj je to domišljijski roman.

Ali otroci sprejmejo vaše zgodbe?

Ja. To, da jih res sprejmejo, govori dejstvo, da je slikanica Lev Rogi najde srečo dejansko uspešnica, ker smo prodali več kot 1800 izvodov, kar je za naše slovenske razmere res lepa številka. Pa tudi starši mi pripovedujejo, da jo otroci kar sami vzamejo v roke znova in znova.

Tiana Nikl, 2. a

Igor med nastopom

Foto: A. Šnofl

Kaj pa vam pomeni pisanje?

Pišem predvsem zato, ker želim ozaveščati otroke in odrasle o drugačnosti v invalidnosti.

Se morda spomnite najbolj čudnega otroškega vprašanja?

Ne bi mogel določiti samo enega, saj imajo otroci bujno domišljijo in so me vprašali že marsikaj. Na primer, kdaj se bom poročil in veliko drugih nenavadnih vprašanj.

Delate v bolnišnici kot učitelj? Ali vas vaše delo osrečuje?

Ja. V bolnišnici res rad delam, tam srečujem tudi otroke ki so nekoliko drugačni, ker so mnogi hospitalizirani na oddelku za otroško in mladostniško psihiatrijo. To pomeni, da se soočajo s težavami, kot so na primer motnje hranjenja, anoreksija, bulimija… tako da je to delo z njimi še posebej zahtevno, ampak se mi zdi, da jim lahko s svojim delom nudim več kot kakšen klasičen učitelj na osnovni šoli.

Zapisala

Klara Kostanjevec, 8. a

Igor deli avtograme

Igor med intervujem

Lina Kop, 2. a

Učenci OŠ Sv. Ana in TPLG- Turizmu pomaga lastna glava

Vsako šolsko leto zadnjih sedem let je naša šola sodelovala na festivalu Turizmu pomaga lastna glava. V okviru tega projekta, ki ga razpiše Turistična zveza Slovenije, smo učenci z učiteljicama in zunanjimi mentorji raziskovali naš kraj, našo turistično ponudbo in odkrili veliko lepih stvari. Vsako leto smo za našo nalogo na regijskem srečanju dosegli zlata priznanja in se uvrstili na državno tekmovanje, kjer smo prav tako dosegali zlata priznanja. Lansko leto smo naši raziskovalni nalogi nadeli naslov Kulturajmo po anovsko in prejeli zlato priznanje za najboljšo stojnico in najboljše promocijsko gradivo. Letos smo jo poimenovali Sveta Ana v malem spominku- Anovski putnar in na regijskem srečanju dosegli kar tri zlata priznanja, in sicer za sodelovanje na festivalu, za najboljšo turistično tržnico in najboljšo turistično tržnico po mnenju komisije mladih. Tega uspeha smo se razveselili prav vsi in uspeh nadaljevali tudi na državnem srečanju, kjer smo prav tako dosegli zlato priznanje, in sicer za najbolj vztrajno ekipo promotorjev na turistični tržnici. V zadnjih štirih letih pa smo bili nagrajeni tudi z izleti po turističnih destinacijah.

Štiri devetošolke Melisa, Karin, Nina in Nika smo krožek Turizmu pomaga lastna glava obiskovale kar pet let. V zadnjih letih so se pridružile še Katja, Sara in Alekseja. V vseh letih smo si pridobile kar nekaj izkušenj s turističnim vodenjem in predstavljanjem kraja. Za vse smo zelo hvaležne staršem, mentorjem in vsem, ki so nam pomagali, ter naslednjim generacijam želimo še veliko uspehov na tem področju.

Devetošolke

Foto: I. Rola Bek

HELDA IN GRIZDELA, SESTRI COPRNIK

V tem šolskem letu je na šoli deloval tudi dramski krožek pod vodstvom učiteljice Mateje Kop. Letos smo se predstavili s posebno avtorsko predstavo *Helda in Grizelda, sestri Coprnik,* ki jo je za nas napisala bivša učenka naše šole Barbara Dvoršak. Predstava je žela uspehe tudi na regijskem področju. Igralsko zasedbo smo sestavljale Lucija Majerhofer, Vanesa Galun, Lana Donko Oprešnik, Zarja Peček in Tamara Dvoršak. S predstavo smo se najprej predstavile na področnem tekmovanju dramskih skupin v Cerkvenjaku, od tam smo napredovale na regijsko tekmovanje na Ptuju, kjer smo prejele srebrno plaketo.

Zarja Peček in Tamara Dvoršak

Foto: M. Kop

ŠPF — šolski plesni festival

V letošnjem šolskem letu nam je uspel velik preboj na področju plesa. C kategorija — učenke od 7.— 9. razreda smo se kot ekipa uvrstile na državno tekmovanje v posameznih plesih hop, pop in latino, saj smo na področnem tekmovanju zasedle 2. mesto in si s tem priborile udeležbo na državnem tekmovanju, ki je letos potekalo 3. 6. 2019 v Polhovem Gradcu.

Na državnem tekmovanju tekmujejo samo učenci iz C kategorije, torej učenci 7., 8. in 9 razreda v posameznih plesih, plesih v paru (standardnih in latinskoameriških plesih) ter v plesnih produkcijah. Seveda so si morali mesto prigarati že na področnem tekmovanju, kjer dobiš vstopnico za državno tekmovanje.

Uvrstitev na državno tekmovanje je res poseben dogodek. Vsi tekmovalci plešejo odlično, sodniki imajo zelo težko delo, zmagajo pa najboljši, tako kot v vsakem športu.

Nuša, Anika, Tia, Laura, Ines in Lana

Foto: A. Šnofl

NETOPIR NA VULKANU

Erasmus+

V projektu ERASMUS + z naslovom »Netopir na vulkanu« sodelujejo OŠ Sveta Ana in vrtec skupaj s podružnicama v Lokavcu, OŠ Janka Padežnika Maribor, vrtec, Volksschule in NMS Straden ter vrtec Studenci iz Maribora.

V sklopu projekta bomo v dveh šolskih letih izvedli precej aktivnosti, povezanih z netopirji in vulkani. To sta namreč stičišči, ki na nek način povezujeta vse sodelujoče ustanove: na našem skupnem geografskem območju namreč gnezdijo netopirji, prav tako je v bližnji oz. širši okolici možno najti dokaze o vulkanskem delovanju. Nekaj nastalih izdelkov, ki so nastali v razpisanih natečajih, predstavljamo tudi v šolskem časopisu. Vsem učencem čestitamo za trud in domiselnost pri svojem delu.

Nuša Zelenik, 8. a

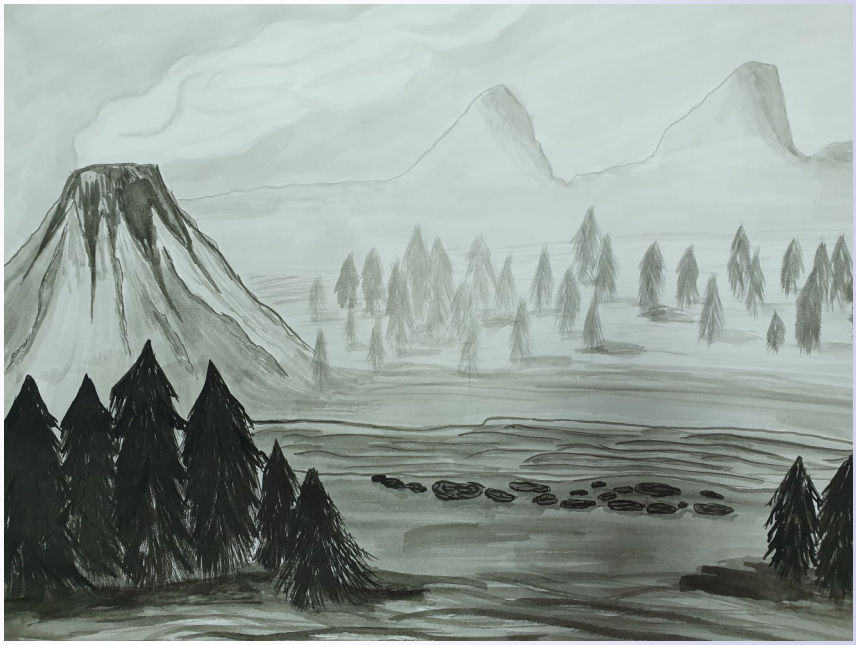

Nives Ornik, 8. a

Foto: Mateja Kramberger

Nuša Rojko, 8. a

NETOPIR NA VULKANU

Nekoč, pred davnimi časi, je v majhni jami na vrhu najvišje gore živel netopir Pepi. Vedno si je želel prijatelja, vendar ga nihče ni maral. Bil je zelo osamljen in vsak dan je iskal nove prijatelje.

Odločil se je, da bo odpotoval po svetu in prvič v svojem življenju zapustil svoj domek.

Bilo ga je malo strah, vendar se je na koncu vseeno opogumil. Izbrskal je najpomembnejše stvari, vključno z zemljevidom, vendar mu je še zmeraj nekaj manjkalo. Celih pet minut se ni mogel spomniti, kaj, a se mu je potem le posvetilo. Pozabil je vzeti plišastega medvedka, svojega edinega prijatelja. Še kakšno uro je počakal, da se je stemnilo, potem pa je končno odletel. Čeprav ni vedel, kam sploh gre, se je vseeno počutil dokaj dobro. Ura je odbila polnoč in netopir se je odločil, da bo pokukal na zemljevid, da vidi, kje se sploh nahaja.

Odprl je zemljevid in ker ni videl, kam leti, se je nenadoma zaletel v sovo. Ta je glasno zakričala in mu kruto rekla, da naj pazi, kje leta. Netopir se ji je poskušal opravičiti, sova pa ga je samo ostro pogledala in odletela stran. Pepijeva dobra volja je hitro minila.

Skoraj se je že zdanilo, zato se je odločil, da si bo malo odpočil. Sedel je na ogromno goro, kar naenkrat pa mu je nekaj reklo: »Hej, pojdi dol, kdo pa misliš, da si!« Netopir se je ustrašil. Zakričal je, nato pa mu je spet nekaj reklo, naj neha kričati in se umiri. Netopir je globoko zadihal in vprašal: »Kdo je to rekel?« Nekaj mu je reklo, naj pogleda dol, kar je res storil. Zagledal je lepo Vulkanko s pentljo na glavi. »Živijo, jaz sem Floriana,« je rekla. Netopir je nekaj časa samo ostrmel zaradi njene lepote. Floriana je malo čudno pogledala, potem pa ga vprašala: »Kdo si pa ti?« Pepi se je, še vedno ves začuden, predstavil. Zatem je vprašal Floriano, kaj dela tukaj vsa sama, ona pa mu je samo odgovorila, da se ne more premikati, saj je vulkan. Pepija je to razžalostilo, zato jo je vprašal, če ji lahko kako pomaga ali jo spravi v dobro voljo. Floriana najprej ni hotela pomoči, potem pa je vseeno rekla, da si že od nekdaj želi videti svet. Pepi ni vedel, kako naj ji to omogoči, potem pa je zbral vse svoje moči in poskusil premakniti vulkan. Najverjetneje vsi veste, da je netopir proti vulkanu tako kot mravlja proti človeku. Trudil se je na vso moč, a nič. Zatem mu je Floriana rekla: »Veš, bolje bi bilo, če bi na pomoč poklical svoje prijatelje in mogoče bi vam skupaj uspelo.« Pepi ji ni hotel priznati, da nima prijateljev, zato je nekaj časa samo tiho strmel v tla. Na koncu pa je le priznal. Floriana se je takoj umaknila od njega, saj se ni hotela družiti z nekom takim. Pepi jo je vprašal, kaj je narobe, ona pa ni več rekla ničesar.

Na koncu je Pepi odšel s sklonjeno glavo in v upanju, da ga bo Floriana poklicala nazaj. A to se ni zgodilo, zato je netopir odpotoval domov. Ugotovil je, da ni treba biti žalosten zaradi nekoga, ki te ne ceni in te ne sprejme takšnega, kakršen si.

Nastja Simonič, 8. a

VULKAN

Kaj se to trese kot kakšen orkan?
Ojej, tam zgoraj že bruha vulkan.
Joj, kaj po hribu tam dol drvi?
Vsako drevo že gori.
Tam zgoraj na hribu žari vulkanova glava,
na vse strani hriba teče že lava.
Žareča se zemlja naši vasi zdaj bliža,
črni oblak z neba se niža.
Obmolknile v vasi vse so živali
čas je, da zbežimo zdaj še ostali.
Ko jezen orjak se enkrat pomiri,
se vrnemo v vas in se veselimo na ves glas.

Timotej Krajnc, 4. b

VAMPIRSKA DUŠA

Moja zgodba govori o tem, kako sem umrla. Ampak ne zares umrla, postala sem bitje iz senc, stvor, ki se ga vsi bojijo že od 17. stoletja. Moje ime je Rose in to je moja zgodba.

Rodila sem se v tisti temni dobi, ko je kuga pustošila vasi in mesta. Rojena sem bila na dvoru, bila sem edinka vojvode in vojvodinje. Pri šestnajstih letih sta me starša želela poročiti na kraljevi dvor. Sama tega nisem želela. Že iz otroštva sem poznala fanta, ki se ni nikoli staral, a tega ni vedel nihče razen mene. Bil je moj najboljši prijatelj in moja skrivnost. Ime mu je bilo Stefan. Ko so mi starši povedali o poroki, sem ostrmela. Bila sem razočarana nad njimi. Dobro sta vedela, da nisem pripravljena. Zvečer sem šla čez temen grad na goro. Tam sem se kot otrok pogosto igrala s Stefanom. Tistega večera ga ni bilo. Dolgo sem gledala v polno luno in jokala. Naenkrat so se tla pod mojimi nogami začela močno tresti. Začutila sem vročino pod seboj in naenkrat je počilo.

Ko sem se zavedela, sem zagledala tiste rdeče oči. Bolelo me je celotno telo in v grlu sem čutila pekočo bolečino. Poskusila sem sesti, a telo mi ni dopuščalo. Pomislila sem, ali sem morda mrtva, a mi je glas, lepši od angelskega, rekel, da sem živa. Bolje sem pogledala in videla Stefana. Držal me je za roko in mi nežno šepetal. Pomagal mi je sesti in ozrla sem se naokrog. Bila je huda tema, jaz pa sem videla bolje, kot vidijo mačke v noči. Stefana sem tiho in nežno vprašala, kaj se je zgodilo. Z nežnim glasom mi je odvrnil, da se je zgodilo nekaj, česar še nikoli ni videl. Rekel je, da se je vdrla zemlja in na površje je izbruhnil ogromen oblak dima, skupaj s tekočim ognjem. V mislih sem se spraševala, kako sem lahko preživela, on mi je pa povedal, da so drugi mrtvi.

Nekaj minut sva sedela v tišini in ves ta čas so se mi porajala v glavi vprašanja. Nisem več zdržala in kar sama so mi zletela iz ust. Stefan me je ob tem izbruhu le nepremično gledal naravnost v oči. Spraševala sem, kako je mogoče, da je on tako mlad, zakaj čutim pekočo bolečino v grlu in kje sploh sem. Prvo, kar mi je odvrnil, je bilo: »Potrebuješ človeško kri.« V tistem trenutku sem mislila, da se mu je zmešalo. A ko sem pomislila na kri, sem čutila strašansko lakoto.

Rekel je, naj za trenutek utihnem ter prisluhnem njegovi zgodbi. Govoril je mirno, a s hudo bolečino. Svojo zgodbo je začel s podatkom, da je dopolnil 180 let. Bil je plemič, ki ga je doletelo hudo prekletstvo. Postal je princ senc neke noči, ko je skoraj umrl. A ni rekel umrl, rekel je: »Na noč, ko sem izgubil življenje.« V njegovem glasu sem čutila več bolečine kot kadar koli prej. Nato je že skoraj v joku nadaljeval: »Moj dom je bil v vojni in jaz sem šel na vojno odpravo.« Rekel je, da so ga zabodli v hrbet, a ni umrl. »Sredi deževne noči, ko sem umiral, je prišla …« Nato je nehal govoriti. Vprašala sem ga, kdo je prišel, a mi ni odvrnil. Vprašala sem ga glasneje, a se je hitro zdrznil in nadaljeval. »Dekle, bledo in z rdečimi očmi. Videla je, da še diham in me nežno prijela za vrat. Zagrizla je vanj, nato pa odšla tako, kot je prišla. V tistem trenutku sem postal nesmrten,« je z jezo in sovraštvom odvrnil. Povedal je, da je vampir in se zato ne stara. V tistem trenutku me je v grlu zapeklo še bolj. Začutil je mojo bolečino in me peljal na odprto. Zagledala sem kupe saj in ničesar drugega. Začutila pa sem nekoga živega. Stefan se je hitro obrnil, a je bilo zanj prepozno. Moški mu je zabodel nož v hrbet, a mu ni bilo nič. Jaz sem nagonsko skočila na moškega in mu popila kri. Takoj po tem me je nehalo peči v grlu. Stekla sem k Stefanu in ga močno poljubila.

Od tistega dne sva s Stefanom stvora iz senc in večina ljudi se naju boji. Najina ljubezen je pa živa.

Karin Gosak, 9. a

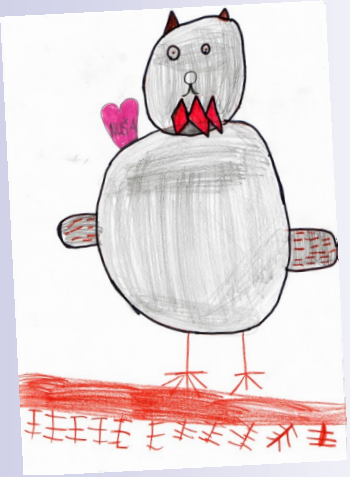

Nuša Ornik, 1. a

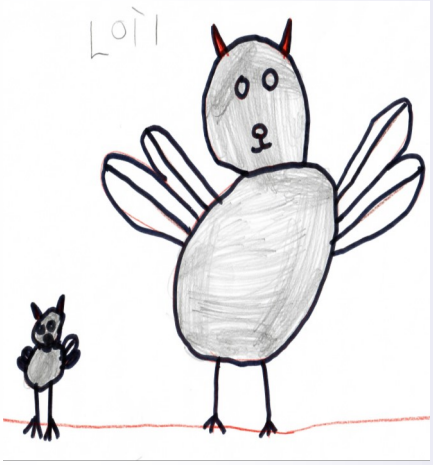

Loti Bauman, 1. a

Vita Peček, 3. a

Vita Peček, 3. a

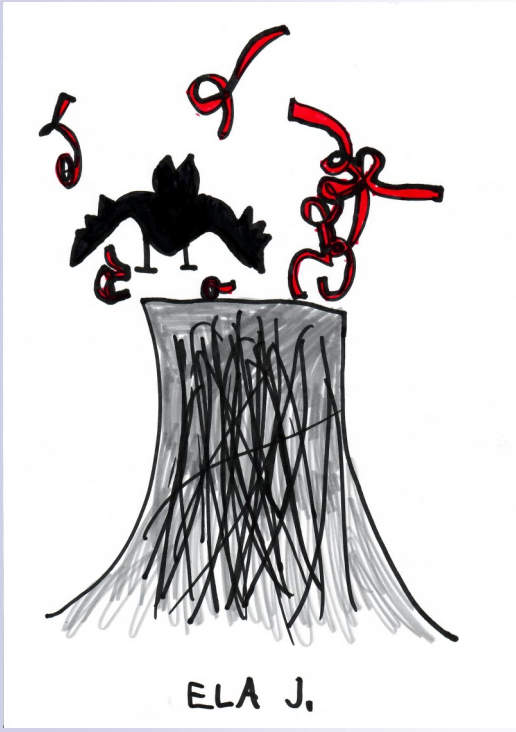

Ela Jančar, 1. b

Brin Peče, 3. a

Ema Žugman, 1. a

DOGODIVŠČINE Z NETOPIRČKI IN CESARJI IZ VULKANA

Dandanes imajo vsi hobije. Nekatere bolj zanima ples, druge pa kaj manj energičnega. Tako sta imela svoj hobi tudi fantek Tejo in punčka Mila, ki sta bila bratec in sestrica. Bila sta si zelo raznolika, a četudi sta se ves čas kregala, nista znala biti eden brez drugega. Čeprav sta si bila zelo različna, sta oba imela skupni hobi. To je bilo branje o netopirjih in vulkanih. Zato sta šla nekega dne skupaj v knjižnico, da bi si izposodila nekaj knjig o netopirjih in vulkanih. Iskala sta po vsej knjižnici in na koncu sta pristala na istem mestu z roko na isti knjigi. Začela sta se prepirati in vsak je želel imeti knjigo samo zase, zato sta jo oba začela močno vleči. Po pričakovanju se je knjiga raztrgala. Polovici knjige sta padli na tla in v tistem trenutku se je odprl velik portal. Najprej je glavo vanj pomolil Tejo in začelo ga je vleči v portal. Ko mu je Mila hotela pomagati, je oba povleklo v njegovo notranjost. Zaradi tega se je naslov knjige spremenil v Dogodivščine z netopirčki in cesarji iz vulkana.

Tejo in Mila sta pristala v čisto drugem svetu. Najprej sta ugotavljala, kje sta, potem pa sta se začudila, ker sta se zavedela, da sta oba netopirja. Ugotovila sta, da se nahajata v bližini velikanskega vulkana. Oba sta bila zelo navdušena in sta odletela k njemu. Med letom sta opazila še enega netopirja, ki je opazoval vulkan izza kamna. Odletela sta k njemu. Na začetku ju ni opazil, dokler ga nista vprašala, kaj gleda. Obrnil se je in ju na veliko pogledal, potem pa jima je rekel, da gleda vulkan. Ob odgovoru se je zamislil in ju vprašal, od kod sta prišla. Začel se je zadovoljno nasmihati. Vprašala sta ga, zakaj je postal tako vesel. Povedal jima je, da ve, kako se lahko rešita od tukaj, a le pod enim pogojem, da mu tudi onadva pomagata stran. Vprašala sta ga, če se mora tudi on rešiti. Odgovoril je, da bi rad samo videl cesarja iz vulkana in reč, ki jo varuje. Tako so odleteli naravnost v središče vulkana. Ko so iskali vhod v njegovo središče, so zagledali lavo, ki se ni iztekala, ampak je tekla v nekakšno luknjo. Zaradi tega so se spustili do tistega predela vulkana. Po nekaj trenutkih se je lava na sredini odprla kot zavesa in tam so zagledali prehod. Seveda niso čakali in so vstopili. Leteli so po potki, ki se ni nikdar razcepila. Po dolgočasnem letenju so zagledali še en ozki tunel in za njim se je svetlikala lepa svetloba, ki je na površju nisi mogel zagledati. Za tunelom ni bilo le lepe svetlobe, ampak tudi nepopisno velika dvorana. Na sredini dvorane so na veličastnih stolih zagledali tri cesarje, ki so obdajali nekakšno stvar na sredini. Stopili so do njih v upanju, da bodo prijazni in da jima bodo pomagali od tod. Seveda brez posveta med cesarji ni šlo, zato so kar lep čas čakali na odgovor, ki se je nazadnje glasil tako: »Seveda vam pomagamo, če vi pomagate nam. Da bi vas lahko popeljali iz tega sveta v drugega, potrebujemo določene stvari: kamilice, vročo vodo, tri skodelice in žličke ter piškote. To so stvari, ki jih potrebujemo cesarji vseh cesarjev, ne navadni površinski, temveč cesarji iz vulkana. Za vašo vrnitev pa potrebujemo korenino rože minimagnetke, dva cvetova rože gigmagnetke ter prah devetih vulkanskih jagod.«

Teju, Mili in tretjemu netopirčku ni preostalo drugega, kot da jim ustrežejo. Pot so začeli pri tunelu, ki je bil na drugi strani dvorane. Po kratkem času so prišli do razpoke, ki se je po nekaj metrih razširila v luknjo, polno lave. Ta luknja je imela na straneh veliko skalnih polic, na katerih so rasle vulkanske jagode. Na njihovo srečo so jagode že odpadale, če si jih prijel, in če so ob nekaj treščile, so se spremenile v prah.

Ob zadnji polici je bil še en predor. Na njegovem koncu je bila soba, ki je od daleč izgledala čisto nečarobno, a ko so vstopili vanjo, je Mila skoraj omedlela od njene lepote. Soba ni bila vroča in v vulkanskem stilu, temveč je od zunaj izgledala kot džungla. Niso pa vedeli, kaj se skriva pod vsem zelenjem. Vedeli so, da sta roži, ki ju potrebujejo, prav v tej sobi. Mila je bila manjša in ni mogla leteti tako hitro kot druga dva netopirčka. Zaradi tega jo je zgrabila ovijalka in ji onemogočila letenje. Začela jo je vleči v luknjo, ki od daleč ni lepo izgledala in se je iz nje kadil dim. Mila je vso pot prepevala pesmico, ki je Teja spravljala ob živce,

ampak tako je vsaj vedel, da je z Milo vse v redu. Ko pesmi ni več slišal, se je obrnil in preveril, kje je sestrica. Osupnil je ob tem, da jo je napadla rastlina. Hitro sta odletela do nje, da bi ji pomagala. Vzela sta palico, jo ponudila Mili in oba na drugi strani močno povlekla. Rastlina ni popustila, zato jo je Tejo začel dregati in Milo je nato kar sama od sebe izpustila. Bila je rešena, a so bili še vedno v nevarnosti. Z vseh strani so jih začele obdajati ovijalke. Na eni strani pa je raslo steblo z ogromnimi listi. Vsak je vzel svojega in se skril zanj. Cvetovi so se takrat ovili okoli njih in jih trdno pritisnili ob tla. Zaradi tega jih ovijalke niso mogle prijeti in odnesti. Ko je nevarnost minila, so se cvetni listi sami odprli. Nekaj časa so si še ogledovali steblo in ugotovili, da je to roža, katere cvetove potrebujejo. Vzeli so dva cvetova in odleteli dalje.
Zdaj so potrebovali samo še korenino. Prispeli so do velikega cvetočega travnika, a da bi našli pravo velikost, so morali izpuliti veliko rož in jih, če velikost ni bila prava, zakopati nazaj. Netopirček je našel rožo, ki je imela cvetove usmerjene navzgor in je izgledala kot narobe obrnjen vulkan z netopirju podobnimi pestiči na dnu cvetov. Vsi skupaj so jo izruvali in res je bila prava. Vzeli so korenino in odšli do velike dvorane, kjer so jih čakali cesarji. Predali so jim prah, cvetova in korenino.

Cesarji so odmaknili svoje stole in pritisnili gumb, ki je bil na sredini med njimi. Prikazala se je velika luknja z lavo. Prvi cesar je okrog luknje potresel prah vulkanskih jagod, drugi je izpustil cvetova nad lavo kot dva letalčka, tretji pa je kot lestev spustil vanjo korenino. Nato se je začelo svetlikati in nastal je velik portal. Mila in Tejo sta se zahvalila cesarjem in njunemu prijatelju, da jima je pomagal. Nato sta skočila v portal in v trenutku sta pristala v knjižnici zraven knjige, ki ju je prej posrkala vase. Takrat je prišla njuna mama. Vprašala ju je, če je bilo kaj zabavnega, a ji nista povedala, kaj se jima je zgodilo, le lepo sta se nasmehnila in si pomežiknila, ko ju mama ni več gledala.

Maja Holer, 6. a

Netopir Branko

Netopir Branko
je vedno zaspanko.
V svoji votlini trdno spi,
nato se zbudi
in tiho, zaspano odleti.

Več ur daleč leti,
da čim več sivih mišk nalovi,
a ko se zdani,
utrujen v votlino nazaj prileti.

Vsak dan pridno svojo vajo ponovi.

Lovro Vaupotič, 1. a

Netopir in vulkan

Nekoč, pred davnimi časi, je živel netopir. Dom je imel v luknji vulkana. Tam je živel sam, saj si noben drug netopir ni upal živeti v njem. Ta netopir je bil najbolj pogumen, ker je živel na najbolj nevarnem vulkanu. Ko je bil majhen, si je močno želel živeti v vulkanu. Ampak ni vedel, da vulkan vsakih sto let izbruhne. Drugi netopirji so to vedeli in si zato niso upali živeti tam. To leto je bil čas za izbruh vulkana. Ko je vulkan izbruhnil, je netopir, ki je živel na njem, takoj odletel stran. Mislil je, da pozna pot domov, ampak je ni poznal. Že sedem let je živel na vulkanu, zato jo je pozabil. Letel je in prišel do mesta. Pri velikem bloku je videl kužka, ki je ležal na pragu. Netopir ga je vprašal, če pozna pot do njegovega doma. Kuža ni vedel, kje živi, zato je netopir odletel naprej. Prišel je do gozda in videl ježa. Vprašal ga je, če ve, kje živi. Jež ni vedel, kje živi netopir, zato je spet odletel naprej. Prišel je do votline in videl svojo teto, a je ni prepoznal , saj je ni videl že sedem let. Šel je k njej in jo vprašal, če ve, kje živi. Teta je rekla, da ve, saj ga je prepoznala. Imela je zelo dober spomin. Z netopirjem je odletela do njegovega doma. Tam je netopir videl svojo družino in jo takoj objel. Zahvalil se je teti in ona je odletela nazaj v svojo votlino. Netopir je odslej raje živel z družino kot pa na vulkanu.

Sara Roškar, 3. a

Foto: M. Kramberger

TRIDNEVNA IZMENJAVA UČENCEV V SKLOPU PROJEKTA ERASMUS+ V TIESCHENU

Maja Holer, 6. a

V sklopu projekta je potekal tudi foto natečaj. Učenci so se potrudili in poiskali zanimive motive. Nastale so naslednje fotografije, ki so bile tudi nagrajene.

Julija Zemljič, 6. a

PRVA NOČ V ŠOLI V NARAVI

V ponedeljek, 8. 3. 2019, smo se odpravili v šolo v naravi na Pohorje. Stanovali smo v domu Planinka.

Dan je bil zabaven in zanimiv, ker je prvi dan vedno zanimiv. Zvečer smo se vrnili s sprehoda, bilo je malo strašljivo. Videli smo psa, ki mu je bilo ime Medo in je izgledal kot volk, bil je zelo velik in zelo jezen. Ko smo se vse umile in oblekle v pižamo, smo bile zaspane. Ker še nismo mogle zaspati, smo brale zanimive knjige, Lili in začaran nogomet, Aničina prva ljubezen in Erik in ovca v boksarskem ringu.

Bile smo zelo dolgo pokonci, mislim da do polnoči. Komaj smo zaspale, ker Eva Perko ni hotela utihniti. Zjutraj smo bile že vse pokonci, ampak vse zaspane. Ob 7.00 nas je učitelj Miha budil s kitaro, orglicami in še pel je zraven. Bilo je zelo smešno in veliko presenečenje.

Bilo je zelo zabavno. Žalostna sem, ker je ta teden tako hitro minil . Jaz bi še kar smučala na Arehu.

Neža Kramberger, 5. a

ZABAVEN VEČER V ŠOLI NARAVI

V ponedeljek, 18. 3. 2019, smo se odpravili v šolo v naravi na Pohorje. V četrtek smo imeli ob osmi uri prireditev Pohorje ima talent.

Osnovna šola Mokronog je prva začela s prečudovitimi talenti. Punce so igrale z lončki, fantje so plesali Flosh in zapeli pesem o Lenartu. Po dolgem času smo bili na vrsti mi, Lana in Larisa sta napovedali, da bomo vsi zaplesali ples Let`s Kiss. Po plesu je bil na vrsti Gal, ki nas je nasmejal s smešnimi vici. Po velikem smehu je bil na vrsti Tomi, ki nas je presenetil s trikom s kartami. Na zadnjem mestu smo še imeli himno Smučat, smučat … ki smo jo zapeli vsi, učitelj Miha nas je spremljal s kitaro. Po talentih je bil na vrsti disko. Učitelj je pripravil glasbo in disko lučke. Med plesom sem spoznala prijatelja in prijateljico, skupaj smo smučali, plesali in se smejali. Ko smo plesali, se mi je zdelo, da tekmujemo, ker smo mi bili na eni strani, učenci iz Mokronoga pa na drugi strani. Peli smo tako glasno, da drugo jutro nisem imela glasu. To me ni motilo pri smučanju.

Domov sem prišla zdrava in presrečna, da sem izboljšala smučanje. Upam, da še gremo enkrat z šolo v naravi.

Eva Perko 5. a

Blatni pohod

V četrtek, 21. 3. 2019, smo šli na pohod k slapu Skalca.

Odpravili smo se od doma do slapa Skalca. Hodili smo po cesti, dokler nismo prišli do gozda. Takrat se je učitelj ustavil in zastavil vprašanje. Večkrat se je ustavljal in nas opozarjal. Vzpenjali smo se, drevesa so bila podrta, teren je bil spolzek. Pred nami je bil slap, od katerega nas je ločil potok. Učitelj je rekel, naj pazim, da ne padem v potok. Skočila sem, nisem se zmočila. Prišli smo do slapa Skalca brez težav, razen tega da smo bili vsi malo blatni, ker je bila proga zelo mokra in blatna.

Utrujeni smo prišli do doma Planika. Tega slapa na Pohorju ne bom nikoli pozabila.

Daša Češnaj, 5. a

Velika smola

Bilo je v nedeljo zvečer, 17.3.2019. Po večerji sem v trebuhu začutil napetost in bolečino. Ker je bila bolečina vedno hujša, me je ati odpeljal v Lenart k dežurnemu zdravniku.

Zdravnik me je najprej pregledal in nato napisal napotnico za bolnišnico v Mariboru Postal sem žalosten, ker bi zjutraj moral oditi v šolo v naravi. V bolnišnici so me takoj pregledali in medicinska sestra mi je odvzela kri za preiskave. Injekcijska igla je bila velika, vendar me ni bilo preveč strah. Ker so mi že večkrat vzeli kri, sem vedel, da to ni nič strašnega. Postalo mi je slabo in sem bruhal, zdravnica me je takoj poslala na urgenco. Tam me je zdravnik s posebno napravo pregledal, če imam vnet slepič. Ker sem še enkrat zelo bruhal, je zdravnik rekel, da bom ostal v bolnišnici na opazovanju. Ko so me pripeljali v sobo in mi dali infuzijo, sem od utrujenosti takoj zaspal. Zjutraj me je medicinska sestra z vozičkom odpeljala do zdravnika in nazaj v sobo. Izgleda, da ni bilo nič hujšega, razmišljal sem samo, kako bi rad smučal. Sošolci so bili že na Pohorju. Po zajtrku mi je zdravnik na viziti povedal, da bom lahko po kosilu odšel domov. V torek sem ostal še doma. V sredo zjutraj pa me je ati odpeljal na Pohorje. Tri dni pa sem le smučal in doživel veliko zanimivih stvari.

V bolnišnici mi je bilo zanimivo, bil pa sem žalosten, ker nisem mogel iti s sošolci v ponedeljek z avtobusom na Pohorje.

Gal BAUMAN, 5. a

Zavijanje na snegu in zvijanje v trebuhu

V sredo, 20.3.2019, smo se pripravljali na smučanje ter si oblekli kombinezone, obuli pancerje in šli.

Najprej smo se peljali z avtobusom do smučišča, že takrat me je bolel trebuh. Ko smo prišli na smučišče, smo vzeli smuči in si jih nadeli. Bilo me je malo strah, saj se je bližala velika strmina. Ko je bilo konec strmine, me ni bilo več tako strah, vendar sem nekaj metrov naprej padla in takrat me je začelo zvijati v trebuhu. Nisem povedala učiteljici Maji, ampak sem se naprej smučala. Začeli smo zavijati, pri tem me je učiteljica Maja zelo pohvalila. Potem smo prišli do vlečnice, najprej sem padla, pri drugem poskusu je šlo bolje. Presenetila sta me dva velika psa haskija, ki sta se tam sprehajala z lastnikom. Nisem se ustrašila, ker sem vedela, da nas ne bosta napadla. Ko je prišla učiteljica, smo šli na malico. Pri avtobusu smo se najedli in jaz sem naši učiteljici rekla, da ne zdržim več na smučišču. Prebavne motnje so se stopnjevale, zato sem ostala pri avtobusu in se nisem šla smučat z ostalimi. Tudi Sara je obupala in ni smučala, ker naj bi jo tiščali pancerji. Z učiteljico smo malo hodile in se pogovarjale. Šle smo do Ruške koče, kjer sem se preobula v škornje, da me niso bolele noge. Tam sem spila čaj, da sem se pogrela. Čez nekaj časa sva odšli nazaj do avtobusa in počakali ostale. Ker sem ponoči in zjutraj bruhala, sem naslednji dan odšla domov.

Kljub prebavnim težavam sem se naučila smučati in upam, da bom lahko še kdaj šla na Pohorje.

Neja Vrabl, 5. a

Foto: Arhiv ŠVN

Slap Skalca

V četrtek smo se s sošolci odpravili do slapa Skalca. Najprej smo se oblekli in počakali na navodila. Preden smo odšli, smo s kepami metali na koš za smeti.

Ko smo odšli v gozd, mi je postalo hladno, ker so bila visoka drevesa. Prišli smo iz gozda do hiše in postalo mi je vroče, zato sem si slekel jakno. Potem smo si po poti s sošolci govorili vice in smo se zelo smejali. Ko smo prišli do slapa, nismo vedeli, kako se imenuje. Vodnik pa je povedal, da se slap imenuje Skalca. Tam je bil tudi lesen most, nismo pa vedeli, če je dovolj trden, da bi se na njem slikali. Vodnik je zagotovil, da se ne bo zrušil, če ga ne bomo tresli. Učitelj Aleš nas je fotografiral, nato smo se odpočili. Po počitku smo odšli po lesenih stopnicah do vrha, kjer smo videli slap od zgoraj. Reko, po kateri je tekla voda do slapa, smo prečkali brez mostu. Jaz sem jo preskočil, vsi niso imeli te sreče. Tudi učiteljica Julijana je skočila v vodo. Prišli smo do ceste in se naučili, da moramo biti tiho, saj se avto sliši prej, preden ga opaziš, ker je veliko ovinkov. Ko smo prečkali cesto, smo prišli do gozda.

Vračali smo se in prišli spet do našega doma, kjer nas je čakala večerja in še večerna zaposlitev. Ta večer smo imeli prireditev Pohorje ima talent.

Pavel Šijanec, 5. a

BOLEČINE NA AVTOBUSU

V sredo, 20.3.2019, smo si v domu Planinka najprej obuli pancerje, oblekli kombinezone in na glavo nadeli čelade. Ko smo se oblekli in obuli, smo odšli na avtobus. Na avtobusu je bila že oprema za smučanje od prejšnjega dne, zato nas je voznik kar takoj odpeljal na smučišče.

Ko sem prišla na avtobus, sem se usedla k Sari, kjer je bilo še edino prosto mesto. Med čakanjem sem Sari pomagala nadeti smučarske rokavice. Ko smo že vsi sedeli, so prišli še učitelji. Eden izmed učiteljev doma Planinke, ki je šel kasneje z nami do slapa Skalca, se je postavil ob meni. Na ramenih je imel črn nahrbtnik. Z njim me je cel čas udarjal v ramo. V njem je moral imeti nekaj težkega in trdega, saj me je po udarcih rama zelo bolela. V tistem trenutku bi se najrajši vstala in mu povedala svoje, a si nisem upala. Vedela pa sem tudi, da učitelj tega ni delal namenoma, zato ne bi bilo prav, da bi ga okregala. Bila sem tiho in že komaj čakala, da pridemo do smučišča. Ko smo prišli na smučišče, smo si iz avtobusa vzeli smučarsko opremo.

Rama me je še nekaj časa bolela, vendar sem med smučanjem na bolečino pozabila. Do malice pa je bolečina popolnoma izginila.

Alina Kokol, 5. a

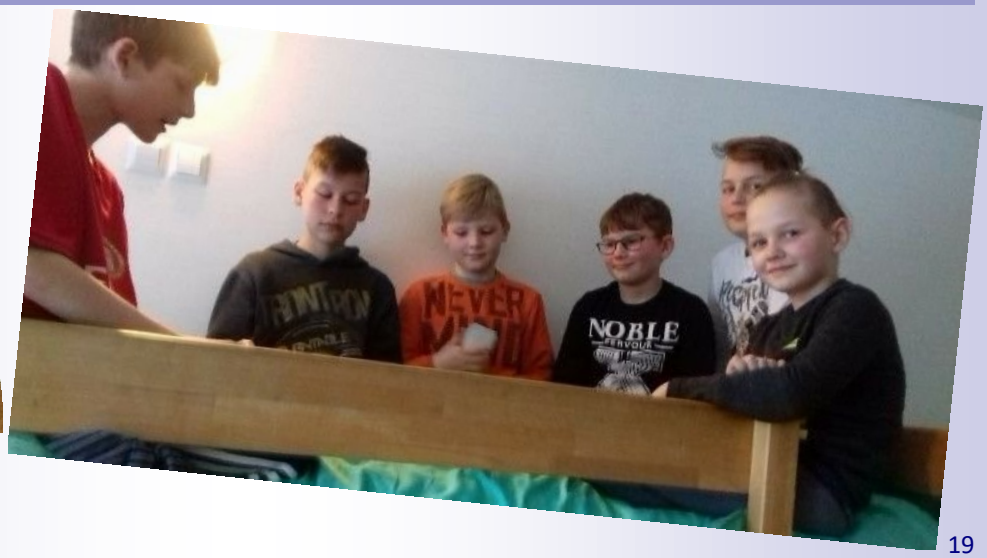

Foto: Arhiv ŠVN

HIMNA 4. A

JE ZJUTRAJ POZVONILA URA
SAJ KMALU ČAKA ME MATURA (Nataša)

V ŠOLI JE MIZA
DRUGJE PA KRIZA (Teo)

VSEDLI SMO SE NA STOL
PRI GLASBI PA ZAPELI MOL (Rene)

NAJPREJ POVEMO SVOJE SI IME
SAJ ZDAJ VSAK VE (Jakob)

NA MIZI LEŽI RADIRKA
KER JE ŽE PREMALA ZBIRKA (Vid)

V RAZREDU JE PIPA
KI POGOSTO ŠKRIPA (Klemen)

KMALU BOMO PISALI V ZVEZEK
ZA KOSILO BOMO JEDLI ZREZEK (Alisa)

ZAZVENEL JE ZVOČNIK
BLIZU JE PLOČNIK (Žan)

ŠLA SEM NA FIZIKO
IN DOBILA LIZIKO (Tina)

V TORBI JE PERESNICA
EVA JE PRAVA PESNICA (Eva)

V ŠOLO JE PRIŠEL KOMANDIR,
PRINESEL NAM JE STAR PAPIR. (LEO)

NA ŠOLSKEM DVORIŠČU PELA JE PEVKA,
Z GLAVE ŠTRLELA STRAŠANSKA JI JE CEVKA (NEŽA)

TIM V RAZREDU NA MIKROFON JE ZAPEL
ŠE DOBRO, DA RIS OSTAL JE CEL. (LANA)

KUPITI HOTEL SEM PENKALO,
A NA MESTO NJEGA DOBIL BRENKALO. (ŽIGA)

SLON IMA VELIK RILČEK,
IZ NJEGA PRILETEL JE MAJHEN ŠILČEK. (KLARA)

DANES SEM IGRAL NOGOMET
JUTRI PA BOM VADIL MET. (Staš)

VOZIL SEM RDEČE KOLO,
IN SE ZALETEL V DREVO. (NEJC)

Foto: Foto Tone

HIMNA 4. B

Je zjutraj pozvonila drugačna ura,
to bila je glasna kura. (Jan)

Mama vpraša Lano,
če je jedla banano (Ela)

Ko pridem v šolo me čaka test,
Oče za hec pokaže mi pest. (Eva Gosak)

V šoli za zajtrk smo dobili kruh,
a ta kruh je bil kot beli puh (Eva Golob)

Je učiteljica od mene kavo dobila
in jo še v tistem hipu spila. (Eva Golob)

Učiteljica je uničila tablo,
saj pisala je z velikansko sabljo (Ana).

Ko je oče gledal zvezek,
je Jaka jedel svinjski zrezek. (Ela)

Za zajtrk jedla sem mini banano,
za večerjo pa dobro madžarsko salamo.
(Žana)

Všeč mi je bila glasbena predstava,
meni bila je prava zabava (Matic).

Na šoli je smola
Smola je šola. (Timotej)

Včeraj sem dobil radirko,
danes pa grem na dirko (Anže)

Ime mi je Denis,
Rad treniram tenis. (Kevin)

V šoli sošolcem kažem test,
nadležno kličejo me z večih mest.(Matevž)

Na koncu šolskega leta dobim priznanje
Zato mama uresniči mi sanje. (Tomaž)

V šolo pripeljal sem se s Toyoto
Poslušati sem moral eno in isto noto (Nik)

Ravnatelj je včeraj dobil račune
Poslala jih je Lara z lune. (Lara)

Foto: Foto Tone

PROJEKT VODA PRI NARAVOSLOVJU IN TEHNIKI V 4. B

Pri predmetu naravoslovje in tehnika smo v 4. b izvedli projekt na temo voda. Skupaj z učenci smo raziskovali različne vodne vire v domačem kraju. Učenci so pri delu zelo uživali. Nastalo je veliko različnih likovnih in pisnih izdelkov.

PESEM O VODI

VODA, O VODA SAJ ZDRAVA SI LE

ZA MOJE PREŽIVETJE NE ONESNAŽUJEM TE.

SI MRZLA, SI TOPLA, SI PRIJAZNA

SAJ ZAME POMEMBNA IN SKROMNA.

ČE TEBE NE BO, BOM UMRLA,

OSTANI PRI MENI DOMA.

Skupina Vodni radovedneži

Pri naravoslovju smo se o vodi učili

in s tem veliko novega znanja pridobili.

Z babico in dedkom smo intervju naredili

in ugotovili, da malo vode so iz vodnjaka dobili.

Poznamo veliko rek,

ena izmed njih je tudi reka Ščavnica,

ki nekoč je poplavljala.

Za zaključek smo vse v powerpointu predstavili

in se ob vsem tem zabavali.

Vsi učenci 4. b

Skupina Vodni potapljači

Skupina Vodne ribice

Skupina Vodovodarji

Skupina vodne ribice — Zgodba o vodi

V šoli smo se učili o vodi. Za ta projekt smo imeli nalogo, da o vodi v domačem kraju raziskujemo tudi sami. Ena izmed nalog je bila poiskati zapuščene struge. Poklical sem omo in jo vprašal, kje najdem strugo. Povedala mi je, da v njenem gozdu. Z avtom smo se odpeljali k njej in dala nam je napotke, kako pridemo do te struge. Bila je lepa topla nedelja. Pravi dan za potep po gozdu. Ko si pogledal po hribu navzdol je bilo vse zeleno, tako sem si mislil, da tam mora biti voda. Hitro sem pobegnil naprej in našel cev, kot je rekla oma. Malo stran pa sem zagledal vrata. Nisem jih upal odpreti sam, zato sem počakal atija. Ko sem odprl vodo, sem videl črpalko. Vesel sem bil, da sem našel, kar sem iskal. Če ne bi imel to za nalogo, verjetno nikoli ne bi izvedel, od kje so včasih pridobivali vodo. Moja oma je meni in mojim sošolcem pomagala, da smo dobili veliko podatkov za naš projekt.

Anže Jug, 4. b

Odhajamo

In kmalu bo tukaj 14. junij, dan ko se poslovimo MI! DEVETOŠOLCI! GENERACIJA 2010 — 2019! Totih devet lejt je minlo ko šus! Bi rekli mi. In res, minilo je tako hitro, da še sami ne moremo vrjeti, da že gremo in nas več ne bo nazaj. Odhajamo naprej v srednje šole, vsak po svoje. V teh devetih letih smo bili 3- krat v šoli v naravi. Prav vsi smo si vsako šolo v naravi še posebej zapomnili, saj smo se naučili plavati, smučati in še marsikaj drugega. Stkali smo tudi močne prijateljske vezi, ki jih bomo še ohranjali. Ne bomo pozabili tudi naših malic, ki so bile nekaj posebnega. Včasih dobre včasih pa malo manj, ampak smo preživeli. Da ne pozabimo na naše učitelje! Nekatere bomo pogrešali bolj, nekatere pa malo manj, tako pač je. Prav gotovo pa bodo učitelji pogrešali tudi nas! Kdo jim bo delal sive lase, ko nas ne bo? No, pa saj nimamo samo slabih trenutkov z učitelji! Imamo tudi veliko dobrih. Veliko ur slovenščine smo se smejali, bili dobre volje, pri matematiki včasih računali, včasih pa tudi ne (ne skrbite vse znamo). V glavnem, konec je! Mi odhajamo, se poslavljamo in zaključujemo z osnovno šolo! Adijooo!!!!!

9. a razred

Foto: I. Rola Bek

V okviru naravoslovnega dne smo se pogovarjali o prijateljstvu.

Prijateljstvo zame pomeni:

1. dragocene reči, ki jih moramo ceniti (Nejc)
2. da si zaupamo in da smo prijazni (Vid)
3. da si zaupaš skrivnosti in jih držiš zase (Katarina)
4. seča, ljubezen, radodarnost (Mišel)
5. ljubezen do prijatelja, ki ga cenimo (Tim)
6. da nekomu vedno stojiš ob strani (Patrik)
7. druženje in zaupanje (Žan Jan)
8. da si pomagaš in posojaš stvari (Lucija)
9. da se razumeš in družiš (Žan Č.)
10. bogastvo (Sven)
11. da nekomu zaupaš (Anej)
12. da je neskončno (Rok)
13. da nekomu lahko zaupaš skrivnosti in veš, da ti bo v stiski pomagal (Julija)
14. da si z nekom sproščen, mu lahko zaupaš ter da ti stoji ob strani (Vita)
15. da se z nekom zabavaš in mu lahko zaupaš (Maja)

6. a

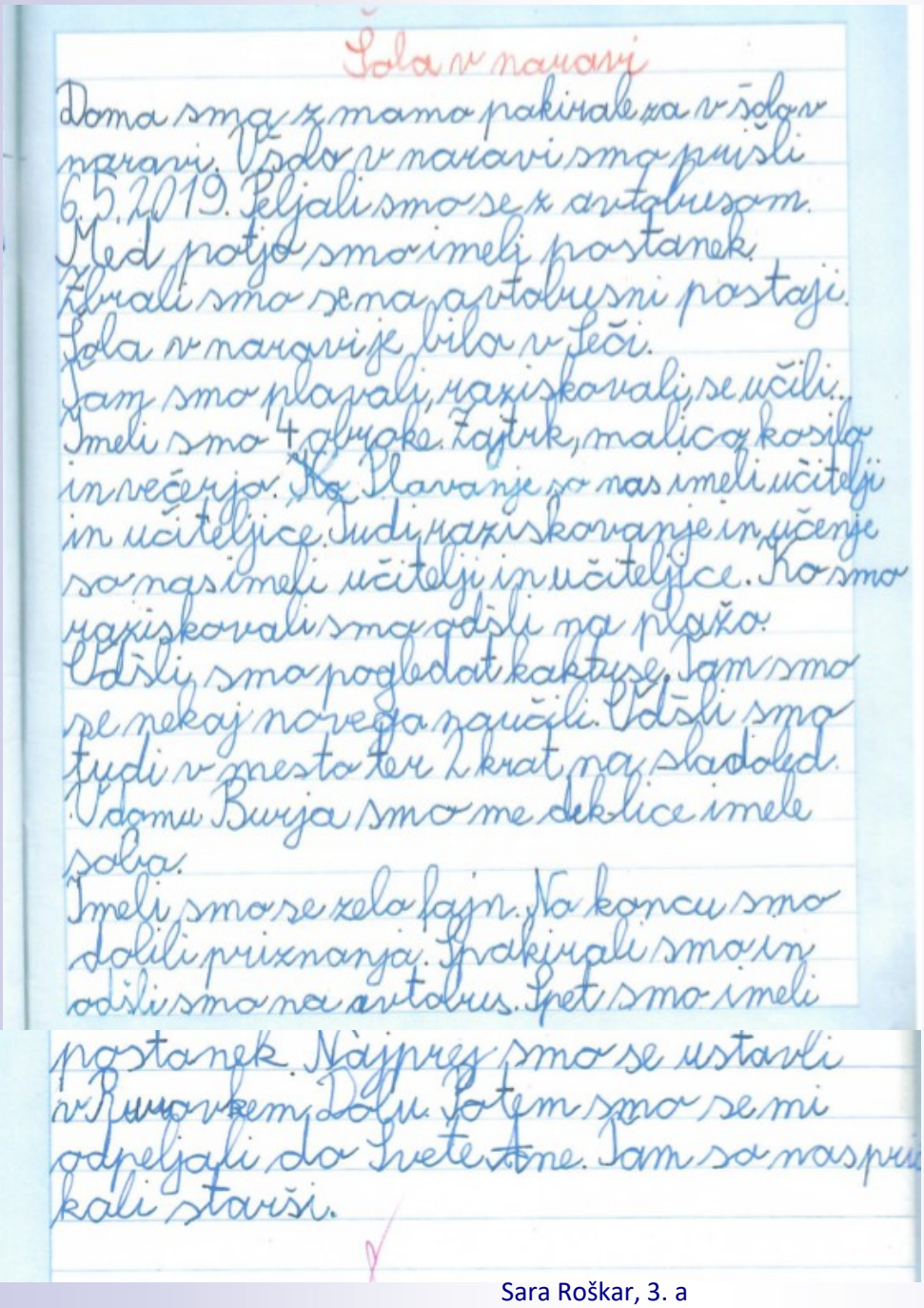

Šola v naravi

Doma sma z mamo pakirale za v šolo v naravi. V šolo v naravi sma prišli 6.5.2019. Peljali smo se z avtobusom. Med potjo smo imeli postanek. Zbrali smo se na avtobusni postaji. Šola v naravi je bila v Seči. Tam smo plavali, raziskovali, se učili. Imeli smo 4 obroke: zajtrk, malico, kosilo in večerjo. Za plavanje so nas imeli učitelji in učiteljice. Tudi raziskovanje in učenje so nas imeli učitelji in učiteljice. Ko smo raziskovali smo odšli na plažo. Odšli smo pogledat kaktuse. Tam smo se nekaj novega naučili. Odšli smo tudi v mesto ter 2 krat na sladoled. Doma Burja smo me deklice imele sobo.

Imeli smo se zelo fajn. Na koncu smo dobili priznanja. Spakirali smo in odšli smo na avtobus. Spet smo imeli postanek. Najprej smo se ustavili v Jurovskem Dolu. Potem smo se mi odpeljali do Sveti Ane. Tam so nas pričakali starši.

Sara Roškar, 3. a

Šola v naravi

V ponedeljek, 6. 5. 2019, smo se odpravili s sošolci v šolo v naravi.

Peljali smo se mimo Lenarta, Maribora, Celja in Ljubljane. Imeli smo kratek postanek, da smo se lahko najedli, Potem smo nadaljevali pot.

V šoli v naravi so nas pričakali Neva, Eva, Leon, Miran in Lili. Vsak dan smo imeli dvakrat plavanje, samo v petek in ponedeljek smo imeli enkrat. Za zajtrk, kosilo in večerjo so bili dežurni učenci. V sredo smo izdelovali verižice. V četrtek smo šli gledat kaktuse. V petek smo šli z ladjico v Piran.

V petek, 10. 5. 2019, smo se vrnili. Najprej je avtobus ustavil v Jurovskem dolu, da so Jurovčani lahko šli domov. Ko smo se vrnili na Sveto Ano, so nas starši že čakali.

Zala Zemljič, 3. a

Foto: Aleš Žumer

Šola v naravi

V nedeljo sem si spakiral kovček. Naslednji dan smo se zbrali na avtobusni postaji. Ko smo se peljali, sva se z Lanom pogovarjala. Peljali smo se nekje tri ure.

Ko smo prispeli v Sečo, smo si razpakirali prtljago. V skupini nas je bilo osem in to dobri prijatelji. Brin, Nik R., Nik E., Brin, Marcel, Tinej, Jaka, pa ne smem pozabiti še nase. Imeli smo sobo Maestral. Učiteljica nam je dala zadolžitve. Jaz in Tinej za ključe, Lan in Brin za zajtrk, Nik R. in Marcel za kosilo ter Jaka in Nik E. za večerjo. Po zadolžitvah pa nam je ena gospa razložila, kdaj gremo na pohode in kdaj se gremo kopat. Po tem smo šli jest. Ko smo pojedli, smo si šli ogledovat kipe. Potem smo se šli kopat. Razdelili so nas po skupinah. Jaz sem bil s Saro R. Nejcem, Brinom, Filipom, Tinkaro in z Saro Č. Po kopanju smo šli v hiško. Tam smo se uredili in šli na večerjo. Ko smo povečerjali, smo šli v hiško in jedli čips in smokije. Ob kakih desetih smo šli spat. Drugi dan smo šli na zajtrk. Po zajtrku na pohod in kopat. Potem je bilo kosilo. Po kosilu pa smo začeli igrat nogomet. Sv. Ana proti Sv. Juriju. Zmagali smo 1:0. Potem smo se šli kopat. Po kopanju smo šli na pohod. Potem pa večerja. Po večerji pa na JUHUHU! Sladoled! Potem pa, ko pridemo v hiško — NIČ SLADKARIJ! SPRELETELA NAS JE MRZLICA. NIČ SLADKARIJ! Potem pa sestradani SPAT! Tretji dan pa zvečer DEŽ! Si predstavljate DEŽ!!! Spet ista pesem — zajtrk, pohod, kopanje, kosilo in pohod pa večerja. Potem pa DEŽ!!! Pa še spat. V četrtek pa se bliža konec zabavnega tedna. Zajtrk, kot vedno, pa vse ostalo. Saj veste kaj — kopanje, pohod in kosilo. Potem pa z barčico, ki po morju plava, na izlet v Piran v akvarij. V akvariju pa vse živo—še alge so bile žive. Potem pa SLADOLED. Ampak težko se je odločiti katerega. Tega čokoladnega ali vanilijevega — hm, kaj pa če bi stratačelinega in potem vanilijevega. No pa smo spet pri kopanju. Potem pa še večerja, pa pogovarjat in spat!

Zjutraj pa ob 6-ih zbudit. Zajtrk, preverjanje kopanja in kosilo.

Na koncu pa podelitev priznaj. Na avtobus, tam noter pa spet ista tema. Pa komaj čakam, da vidim družino, mojo mislim — ne vašo. Potem pa, ko vidim družino, gremo na pijačo. Nato pa še pisanje o šoli v naravi.

Svit Kos, 3. a

Foto: Jana Hauptman

ŠOLA V NARAVI 7. RAZRED

Imeli smo veliko dejavnosti, ki pa niso bile povezane s športom.

Prvi dan smo imeli socializacijske igre, v katerih smo se boljše spoznali.
V torek kuhali kosilo za vse (skutini štruklji s koprivami, špargji s slanino). Z GPS-om smo se sami orientirali in poiskali nekaj točk v okolici doma. Zvečer pa se je vsaka soba predstavila ostalim.
Sreda je bila bolj športno usmerjen dan.
V četrtek smo v gozdu gradili bivake in sami zakurili ogenj. Zvečer smo imeli po koroško gavdo na pergu oziroma ples za zadnji dan.
V petek pa smo imeli še zadnjo dejavnost: orientacijsko tekmovanje Kralja Matjaža, kjer smo sami s pomočjo kompasa, zemljevida in navodil šli na pohod. Med potjo pa smo iskali točke, ki so nam dajale namige, in na njih so bila vprašanja na katera smo morali odgovoriti.

Maruša Fluher, Eva Krajnc in Teja Lorber, 7. a

ŠOLA V NARAVI

Učenci Osnovne šole Sveta Ana smo obiskovali 7. razred, učenci Osnovne šole Krmelj pa so obiskovali 8. in 9. razred. Čeprav so bili iz Osnovne šole Krmelj starejši za eno ali dve leti, smo se z njimi zaštekali, spoprijateljili. Nismo pa postali le prijatelji, ampak so med nekaterimi preskočile tudi iskrice. Pa tokrat ne samo iz strani punc, ampak tudi fantov.

Urška Vanek, 7. a

V ponedeljek smo šli v šolo v naravi pod Peco. Tam smo imeli več aktivnosti, med je bilo tudi nekaj športnih, ki jih bomo opisali. Vsako jutro smo imeli telovadbo. V torek smo imeli pohod v gozd, v sredo pa smo igrali discgolf. Najprej smo se učili, po malici pa smo šli na pravo discgolf igrišče. Po kosilu smo streljali z lokom. Razdelili smo se na dve skupini (fantje in punce). Fantje smo najprej streljali s pravim lokom, nato pa znotraj z lokom s priseski. Po večerji smo imeli športne igre in smo se razdelili po skupinah. Igrali smo nogomet, badminton, namizni tenis, discgolf, košarko in odbojko. V četrtek smo bili na plezalnih stenah. Najprej notranjih, kjer smo se igrali različne igre, potem pa smo šli na zunanjo plezalno steno. Ker je bila ta stena višja in nevarnejša, smo bili privezani.

Kai Bradač, Juš Pogorevc Hafner in Jan Hrovat, 7. a

Foto: N. Petek, M. Perdan

Srečen dogodek v mojem življenju

Lansko leto, 27. novembra, sem dobila sestrico Ajdo.

Spomnim se, da je bil torek, ko je babica prišla k mažoretkam. Rekla mi je, da naj pogledam na njen telefon, videla sem sporočilo od Sandre. Ko sem začela brati, sem od veselja začela jokati. Nisem mogla verjeti, babica mi je pokazala sliko na telefonu. Ko sva prišli domov, sem hitro vzela velik plakat in z rožnato barvo napisala Ajda. Po eni uri je prišel domov ata, z velikim veseljem sem ga objela, tudi on mi je pokazal več slik od Ajde. Poklicala sem babico in jo vprašala, kaj bova ušpičili. Po dolgem času sva naredili presenečenje, na štorkljo sva napisali ime in jo postavili na stopnico. Na balkon sva obesili rožnate balone, trakove in moj plakat. Naslednji dan sva šla z očetom v bolnišnico. Sandri sva kupila šopek rož, Ajdi pa plišastega medvedka. Po dolgem času sva prišla domov in pripravila sva vse za Ajdo. Tisto soboto sta Ajda in Sandra prišli domov. Večeri so bili težki, jokala je zaradi bolečih krčev v trebuhu. Vsaki dan sem ji brala pravljice. Tako je rastla in rastla, veliko se je jokala in smejala.

Ajda je zdaj stara štiri mesece in jo imama zelo rada. Imam pa še brata in sestro, ki ju imam tudi zelo rada.

Eva Perko, 5. a

NEKAJ STRAŠNEGA SE MI JE ZGODILO

Zgodilo se je predlani poleti, ko sem dobila električno rolko. Hitro sem jo preizkusila, ker je ni potrebno potiskati. Zraven mene sta bila mama in oče za varnost.

Z električno rolko sem se peljala po travi, da bi dobila občutek. Na začetku mi je šlo dobro, zato sem si vmes malo odpočila. Ko pa sem spet stopila nanjo, pa mi več ni šlo. Izgubila sem nadzor nad njo! Ko sem se peljala, se mi je zdelo, kot da se je zemlja kar za nalašč pred mano ugreznila in je nastala luknja. Nisem vedela, kaj naj storim, ko sem zgubila ravnotežje. Naenkrat sem strašno padla. Odneslo me je v zrak in padla sem točno na hrbet. Ko sem pristala, se nisem mogla premikati. Hrbet me je zelo močno bolel. Mama je zaskrbljeno in v solzah pritekla k meni. Z očetom sta mi pomagala vstati in mama me je takoj odpeljala na urgenco v Maribor. Tam sem bila zelo hitro na vrsti. Ko sem prišla v ambulanto, me je zdravnik pregledal in poslal na slikanje oz. na rentgen. Slikali so mi prstni koš in levo ramo. Po rentgenu sva z mamo odšli nazaj do zdravnika. Na sliki je zgledalo,kot da imam počeno rebro in ramo na levi strani. Zdravnik ni bil prepričan, zato so mi samo z ruto povili levo roko in sem lahko odšla domov.

Mislila sem, da se nikoli več ne bom vozila z električno rolko, dokler nisem prišla na Larisin rojstni dan. Tam smo se vozile z njo in od takrat naprej me ni več strah.

Alina Kokol, 5.a

POTOVANJE DO HRANE

Pred dvema mesecema smo šli z družino na pico v Lenart.

Ko smo prišli v Lenart do picerije Agata, smo videli, da imajo dopust. Ker je bila picerija Agata zaprta, smo šli v gostišče Švarc. Ampak gostišče Švarc je bilo tudi zaprto. Ko smo izvedeli, da je gostišče Švarc zaprto, smo šli še v Sivo čapljo, tudi tam je bilo zaprto. Bil sem že pošteno lačen in jezen. Ko smo ugotovili, da je vse zaprto, smo šli domov. Bili smo res lačni. Doma smo imeli perutničke in čevapčiče v zamrzovalniku. Odločili smo se, da bomo povabili sorodnike na piknik. Spekli smo si perutničke in čevapčiče. Ko smo se vsi najedli, smo se še malo pozabavali. Ob devetih zvečer smo zaključili.

Jaz sem se naučil, da je včasih domača hrana boljša od kupljene in še denar smo prihranili.

Jure Ajhmajer, 5. a

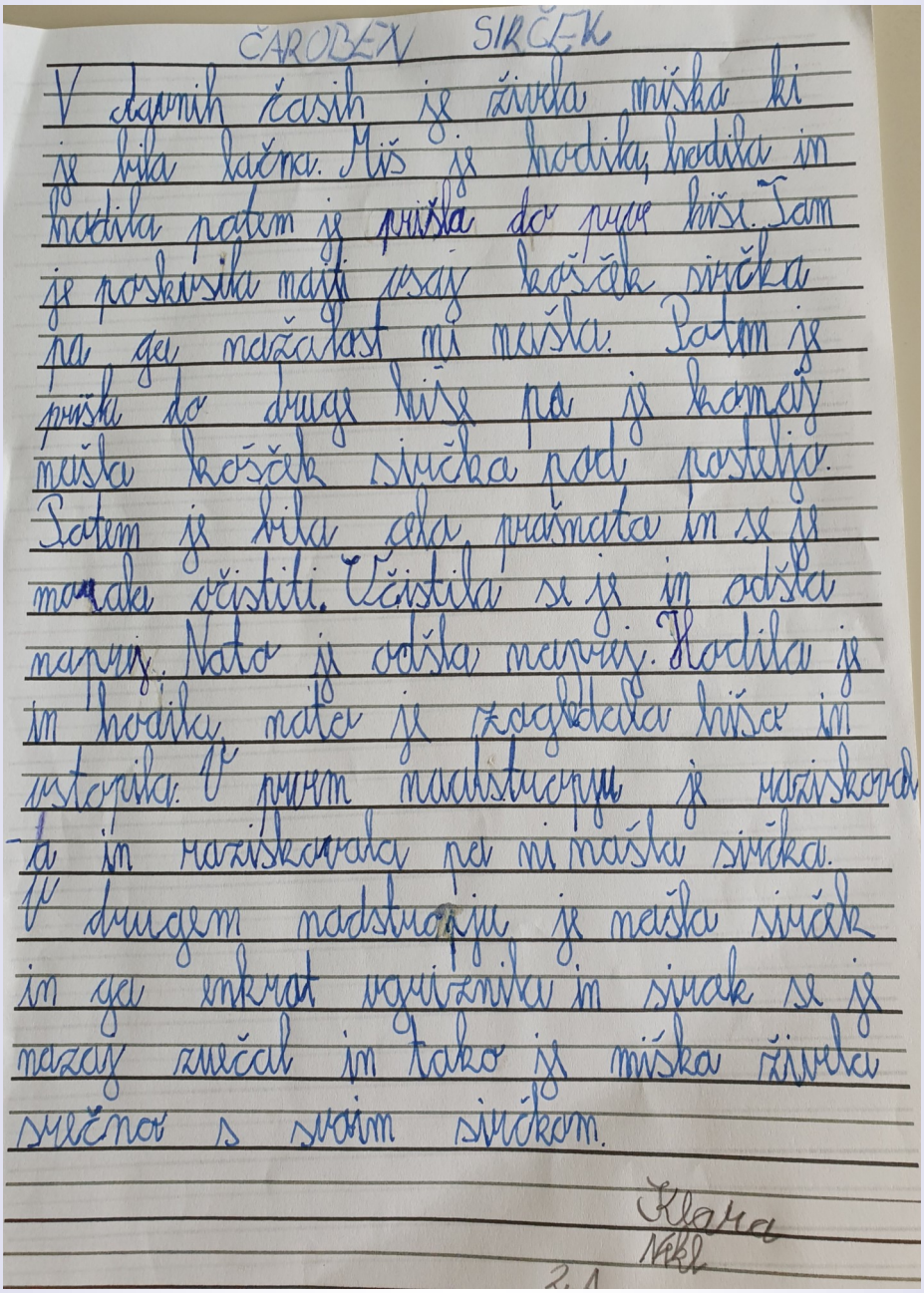

ČAROBEN SIRČEK

V davnih časih je živela miška ki je bila lačna. Miš je hodila, hodila in hodila potem je prišla do prve hiše. Tam je poskusila najti vsaj košček sirčka pa ga mačakat ni našla. Potem je prišla do druge hiše pa je komaj našla košček sirčka pod posteljo. Potem je bila cela prašnata in se je morala očistiti. Očistila se je in odšla naprej. Nato je odšla naprej. Hodila je in hodila, nato je zagledala hišo in vstopila. V prvem nadstropju je raziskovala in raziskovala pa ni našla sirčka. V drugem nadstropju je našla sirček in ga enkrat ugriznila in sirček se je nazaj zvečal in tako je miška živela srečno s svojim sirčkom.

Klara Nikl

2. a

Klara Nikl, 2. a

Netopirka Žana

Nekoč je netopirka Žana odšla v netopirnico. Tam se je skrivala. Ponoči je odletela ven. Zunaj je letala in letala, dokler ni našla ene netopirnice. Šla je v njo in tam našla netopirko Lili. Skupaj sta se igrali do jutra. Odšli sta ven, se obesili na drevo in na drevesu zaspali. Spali sta do noči. Zvečer sta se zbudili. Zopet sta letali naokrog in srečali še netopirko Nežo. Vse tri so se igrale. Pri igri so se Žana, Lili in Neža odpravile pobirat rožice. Potem je prišel dan in so se skrile v svoje netopirnice.

Sara Radovanović, 1. a

Jaz in prijatelji

Praznoval sem rojstni dan s prijatelji: skrit smo se šli v grmovje. Mama nas je iskala. Nepričakovano je prišla mimo grmovja. V rokah je držala čokoladne piškote. Skočili smo iz grmovja in glasno zakričali beee! Iz rok so ji padli piškoti. Mimo je pritekel kuža Čapi in v trenutku pojedel piškote. Mama nas je okregala in ostali smo brez piškotov. Čapi se je do sitega najedel piškotov. Jaz in prijatelji pa smo se odšli igrat s Čapijem.

Nejc Ornik, 4. a

PESEM O JOŠKU

JOŠKO JE ŠTORKLJA, KI NA ŠOLSKEM DIMNIKU SEDI.

KO ŠTORKLJA IZ TOPLIH KRAJEV PRILETI,

SE JOŠKO NJENE VRNITVE VESELI.

JOŠKO NA VRHU ŠOLE SEDI, KO PA PO HRANO ODLETI,

NJEGOVA PUNCA IZVALI JAJČECA TRI.

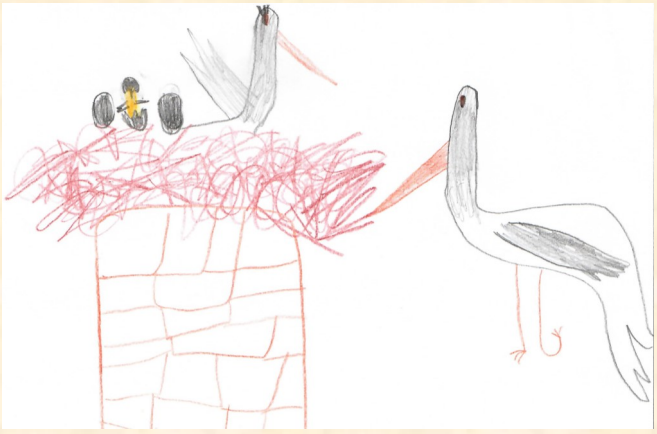

Lina Kop, 2. a

Malim so všeč

Malim so všeč nenavadne reči,

kot recimo dimnikarji,

kot recimo gasilci,

kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč sladke reči, kot recimo čokolada,

kot recimo bomboni,

kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč smešne besede,

kot recimo izi bizi,

kot recimo hosa bosa,

kot recimo, kot recimo …

Jaz sem za to prevelika.

Gledam gasilca Sama

in jem čokolado.

To je za mene izi bizi.

Tiana Nikl, 2. a

Kaj je prijateljstvo oz. kaj pomeni nam trem najboljšim prijateljicam. Me smo prijateljice vse od vrtca, od petih let. Pri spoznavanju je bilo kar nekaj vzponov in padcev, a kljub temu si zdaj lahko nadenemo naziv NAJBOLJŠE PRIJATELJICE ZAVEDNO. Seveda pa moramo poznati nekaj besed, ki so pomembne za ta naziv: zaupanje, prijaznost, resnica, tveganje za prijatelja in podobno. Prijateljice moramo biti vedno pripravljene narediti karkoli za prijatelja. Me – triperesna deteljica, se skupaj zabavamo, delamo in redko kdaj kregamo, a tudi takrat smo v srcu še vedno najboljše prijateljice in upamo, da bomo za vedno ostale.

Vita Peček, Julija Zemljič, Maja Holer, 6. a

Ela Jančar, 1. b

Pesem o prijateljstvu

Prijatelj je tisti, ki vedno zmaga,

Prijatelj je tisti, ki rad pomaga.

Z njim se lahko igraš,

pogovarjaš ali zabavaš

in vedno se super imaš.

Žiga Lončarič, 4. a

Prijateljstvo

Prijatelj je tisti, ki ti vedno stoji ob strani,
je tudi tisti, ki te vedno brani.
Prijatelj je tisti, ki ti vedno pomaga
in po navadi v igri zmaga.
Je tudi tisti, ki ti pomaga z nalogo
in ti v dar kupi žogo.

Leo Lehner, 4. a

Pesem o prijateljstvu

Pravi prijatelj je tisti,

ki rad se s tabo smeji,

rad s tabo prepeva

in se včasih boji.

Pravi prijatelj kužka nahrani,

Kadar te ni,

rože na vrtu zalije

in te pogreša vse dni.

Pravi prijatelj skrivnosti

zase obdrži,

ti v stiski pomaga

in reče: »Hvala, ker si.«

Neža Šijanec, 4. a

PIŠKOTI

Nekoč je družina Vnuk pekla piškote. Vanesa je mamici Anji pomagala pripraviti testo. Medtem sta Žiga in ati Bernard prinesla vse potrebno. Prinesla sta: mleko, jajca, šopek rož in modelčke za peko. Žiga je pograbil modelčke za peko, Vanesa in jaz sva se mu pridružila. Skupaj smo delali piškote. Mamica Anja je pekla piškote, ati Bernard je valjal testo. Vanesa in Žiga sta prinesla hrano in pijačo. Vanesa se je prestrašila in zakričala ter polila pijačo. Oče je pobrisal tla in bili so zelo veseli, ker jim je peka uspela. Sedli so za mizo in povabili sosede in skupaj so pojedli piškote.

Jaka Vnuk, 3. c

SMRTI TIŠINA

V temni noči tam daleč

sliši se smrti osamljeno petje.

Zagledaš le luno,

ki sama na nebu

počasi bledi.

Začutiš le nežen dotik,

ki počasi se v temi izgublja.

Karin Gosak, 9. a

Upanje

V višavi motni

glej, sonce se blešči,

glej, sonce se blešči,

vse nas zaslepi.

V daljavi tihi,

glej listje šelesti,

glej listje šelesti,

v jeseni porumeni.

v človeškem srcu

upanje žari,

včasih kdaj zbledi,

več nikoli enako ni.

Vanesa Vnuk, 9. a

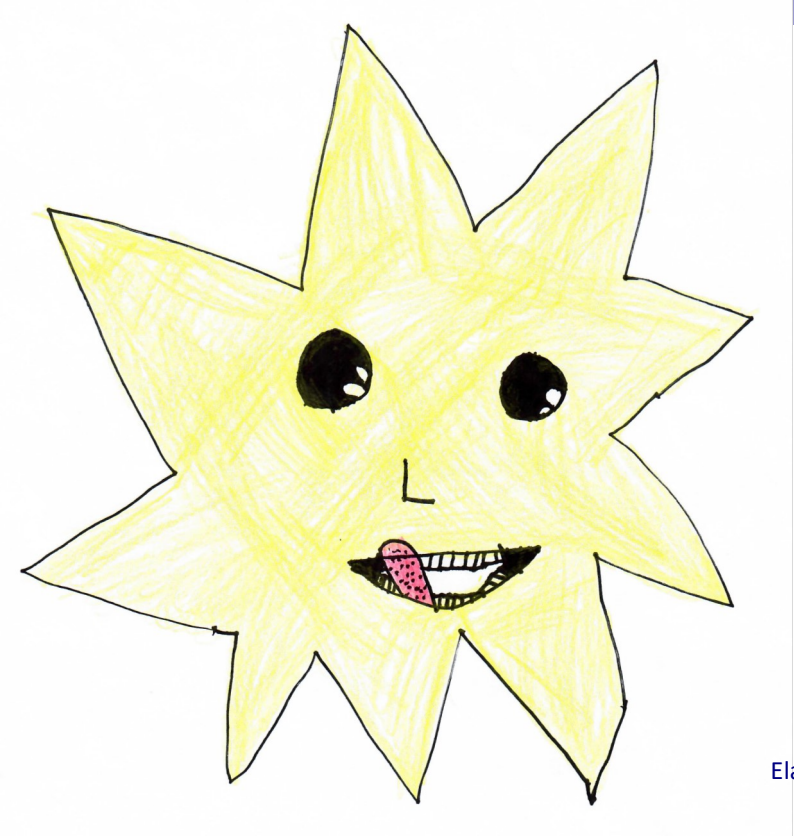

Ela Jančar, 1. b

End of school

It will soon be here, June 14, the day we leave school. Us ninth-graders, generation 2010/2019! These nine years ended quickly. We can't even believe that we're leaving and we won't come back. We are going to high schools in Maribor. We have been on three field weeks. We remembered every field week, because we learned to swim, ski and a lot more. We made a lot of new friends there. We won't forget our meals in school which were something special – sometimes good, sometimes bad, but we survived. We'll miss some teachers more and some less, that's the way it is. We are sure the teachers will miss us, too. Who else will make them angry when we're gone? We don't only have bad memories with them but we also have a lot of good ones. A lot of Slovene classes filled with laughter and at math classes we sometimes solved the math problems and we sometimes didn't (don't worry, we know everything). In conclusion, it's over and we are leaving, saying goodbye and finishing primary school. Bye!

Žan Misja, Aneja Tratnjek, Vanesa Vnuk, Nina Savić, 9. a

NENAVADNA LJUBEZEN

Bilo je temačno, žalostno in dolgočasno. Andrej je sedel ob zaporniškem oknu in prešteval dneve, ko bo lahko spet svoboden in srečen. V samici je dolgočasno in nimaš kaj početi. Tudi Andrej se tako počuti.

Ponavadi si v samici, če narediš kaj hudo narobe. Zdaj si verjetno vsi predstavljamo, kakšen zločinec je Andrej. Moram vam povedati, da smo napačnega mišljenja. Andrej ni prav noben zločinec, Andrej je prav prijazen fant, nikomur ne bi storil nič žalega.

Ko sedi ob oknu, zunaj zasliši nek zanimiv zvok. Vstane in pogleda skozi rešetke. Prav presenečeno pogleda, saj ne ve ali vidi prav ali ne. Na drevesnem listu zagleda gosenico. Andrej se je zaljubil!

Andrej ne umakne pogleda z gosenice, tako zelo mu je všeč. Ne vidi je prav razločno, saj se plazi po listu na oddaljeni veji, vendar se je že na daleč zaljubil v to gosenico. Vse je čudovito, Andrej gleda gosenico, gosenica se plazi proti njemu. Gosenica se čisto počasi plazi proti koncu lista in naenkrat sledi šok. Gosenica je že proti koncu lista in ko Andrej pogleda stran, si zakrije oči iz strahu, da gosenice ne bi nikoli več videl. Gosenica pade.

Verjetno si zdaj mislite, kaj pa sem šel zdaj to brat, to je ena brezvezna, otroška, izmišljena pravljica. Za lažjo predstavo vam namignem, da si te zgodbe ne predstavljajte kot otroške, izmišljene pravljice. Predstavljajte si, da je gosenica dekle. Zdaj pa je zgodba že bolj smiselna, kajne?

Melisa Zadravec, 9. a

DNEVNIK: **O skrivni ljubezni**

PONEDELJEK, 28. 1. 2019

Moj ata je danes doma. Z mamo sta zgodaj odšla v Maribor, ker je imela nekega zdravnika. Budilka mi ni zvonila, zato sem zaspala. Ko sem se zbudila, sem se hitro oblekla in šla od doma v šolo. Ko sem prišla v šolo, so mi pred omarico padli ključi na tla. Ravno takrat je mimo prišel en luštkan fant iz 8. razreda in mi pobral ključe. Pogledala sem ga v oči in se mu nasmehnila. Ves dan sem mislila samo nanj. Vse sošolke so me nekam čudno gledale. Jaz jim nisem hotela nič povedati, saj je bila to moja skrivna ljubezen. Ko sem prišla domov, sem se najedla in šla v sobo poslušat muziko. No, zdaj pa moram v posteljo, drugače bo mama jezna.

TOREK, 29. 1. 2019

Zbolela sem. Zelo sem žalostna. Kaj naj zdaj naredim? Ne bom ga mogla videti. JOOOJ! Moja simpatija. Pozabil me bo.

Ležala sem v postelji in ves čas gledala samo v strop in razmišljala o moji novi simpatiji. Tako sem ves dan ležala v postelji in razmišljala samo o njem. Zvečer pa je le prišla moja mama v sobo in me vprašala, kaj se dogaja z mano. Nisem ji hotela odgovoriti. Tako, zdaj grem spat in sanjat o moji simpatiji.

SREDA, 30. 1. 2019

Očitno sem zdrava. V šolo grem. Videla ga bom!

Ko sem prišla v šolo, sem se spomnila, da sploh ne vem, kako mu je ime. Razmišljala sem, kako bi izvedela. Takoj sem šla do njegove sošolke, ki je moja frendica. Rekla je, da je Timi Peteršek. Ko sem prišla domov, sem šla takoj na telefon in ga poiskala na snapchatu. Dodala sem ga in on me je sprejel. Takoj sem mu šla pisat. Ni mi odpisal, jaz pa sem čakala vse do zdaj, ko moram iti spat. LAHKO NOČ!

ČETRTEK, 31. 1. 2019

Odpisal je. Nisem vedela, kaj na naredim. Odprla sem in prebrala, kaj je poslal: »Ti čudna punca, nehaj mi pisat. OK? … Punco mam, okej? Ajde!«. Začelo mi je iti na jok. Ko sem prišla v šolo, sem mu hotela povedati svoje, samo me je bilo preveč sram. Ves dan sem mislila nanj in njegovo sporočilo. Žalostna sem. Zdaj je že večer in moram se iti tuširat, potem pa spat.

PETEK, 1. 2. 2019

Moj pes Toy ima danes RD. Star je eno leto. Ful ga imam rada, haha. Še vedno sem žalostna. V šoli je bilo brezveze, kot vsak dan. Popoldne sem Timiju povedala, kaj si mislim o njem in odpisal ni nič. Sem pa danes izvedela nekaj hujšega! On je bil zaljubljen vame pred pol leta, samo mi tega ni hotel povedati! Zdaj je to že zgodovina. Ne potrebujem ga več. Aja, pa vsa sporočila seena. Jezna sem nanj. Eh, ga bom že pozabila. Lahko noč, grem spat pa kaj lepega sanjat, hahaha.

SOBOTA, 2. 2. 2019

DOBRO JUTRO! Dobre volje sem. Čudež. Ja, pozabila sem ga. On zame ne obstaja več. Za zajtrk sem jedla topli sendvič s tuno. Mmmm, kako je to dobro. S kolegicami sem šla popoldne na igrišče. Tam je bil Timi s svojo novo punco. Kar gnusi se mi. Zdaj ga še bolj sovražim. Eh, je že pozabljen. Babica je delala kremšnite. Ona naredi najboljše. Kako so dobre!

Zdaj pa grem spat, ker se bom jutri popoldne učila. Nočko!

Eva Krajnc, 7. a

DNEVNIK:

Popotni tovariš Tom Hunter

29. oktober

Na otoku sem že 14 dni. Bliža se zima in se moram pripraviti. Na srečo je letalo odvrglo veliko paketov, medtem ko smo strmoglavljali. Mislim, da sem samo jaz preživel. V paketih sem našel tudi nož. Malo hrane mi je še ostalo od nujnega paketa za preživetje. Napisal sem seznam, kaj vse sem našel:

1. nož
2. nekaj hrane (suho meso, vrečke z maščobo in beljakovinami ter približno 0,75 l pitne vode)
3. obleke (večinoma mokre, a ne uničene)
4. vžigalnik
5. prazno pločevinko fižola
6. žago
7. zvezek (čudno, da ni premočen)
8. dva lončka črnila z nalivnim peresom (s tem pišem)

30. oktober

Izdelal sem napravo za pitno vodo. Iz slane vode iz oceana sem dobil pitno vodo. Napravo sem naredil tako, da sem prerezal pločevinko na zgornjem delu, da sem dobil valj z luknjo na eni strani. Potem sem iz dela letala, ki ga je naplavilo na obalo, napravil stojalo. Izrezal sem ga v kvadrat in upognil tri stranice. Eno sem pustil odprto. Potem sem šel nabirat les in ko sem ga našel, sem ga dal pod stojalo in ga zakuril.

31. oktober

Na otoku živijo divje svinje! Juhu! Eno se mi je posrečilo ujeti. Ubil sem jo. Ugotovil sem, da lahko na stojalu za vodo tudi pečem! Naredil sem ograjo, da bom svinje ujel, jih udomačil ter jih razmnoževal. Imel bom farmo pujsov! Hahaha!

2. november

Shladilo se je, jaz pa še nimam zavetja. Upam, da tu ne bo snega, sicer ne vem, če bom lahko preživel. Ves dan sem delal hišo. Mogoče bo končana jutri, a dvomim. Hišo sem začel graditi pri jami, tako da bom imel zavetje. Danes sem naredil temelje. Za stene bom uporabil kar stene jame, za streho pa slamo, ki sem jo našel na travniku. Za hišo bom imel še nekaj prostora, kjer bom kuhal, pekel in pridobival vodo na moji napravi. Pred hišo pa bom imel vrt. Zemlja je tam zelo mehka in precej mokra. Za temelje hiše sem uporabil na pol presekane hlode. Za sprednji zid bom uporabil glino, zemljo in nekaj desk. Vrata bom naredil iz smrekovih vej, privezanih na deske.

3. november

Dokončal sem stene in malo uredil vrt. Ker sem postajal vedno bolj lačen, sem ubil še enega pujsa, a uspelo mi je ujeti še dva. Danes sem začel pogrešati družino tako zelo, da sem jih narisal na kamen. Našel sem tudi žogo in si z njo v prostem času dvigam moralo. Naredil sem tudi gol iz štirih desk in nekaj prožnih vej. Ujel sem še dva pujsa, tako da imam zdaj štiri.

4. november

Dokončal sem hišo. Ni ravno lepa, a tukaj se moraš zadovoljiti z vsem, kar imaš. Vrt sem že prekopal. Našel sem tudi nekaj kokosovih semen, ki sem jih posadil. Vreme je vedno bolj mrzlo. Naredil sem ognjišče. Sklepam, da so na otokih psi, saj sem videl raztrgano ovčje meso, kar pomeni, da so na tem otoku tudi ovce. Iz kože neke raztrgane ovce sem si naredil pulover. Zelo je topel in vem, da mi bo čez zimo koristil.

5. november

Našel sem ovce in ulovil volka. To je najsrečnejši dan mojega življenja. Volka bom udomačil, da mi bo za psa, iz ovčje kože pa lahko naredim posteljo. Naredil sem ograd za ovce. Na mojem vrtu je zrasla repa, ki sem jo posadil, zdaj bom imel tudi nekaj zelenjave. Hiša, ki sem jo zgradil, postaja premajhna, zato bom zgradil še eno majhno hiško in ju povezal. Za to bom potreboval kar precej lesa in gline.

6. november

Mimo otoka je plula ladja. Ni me opazila. Tako sem potrt … ves dan zatem nisem delal nič pametnega in na koncu sem opazil, da mi zmanjkuje črnila, zato bom od zdaj naprej pisal manj kot po navadi.

13. november

Prišli so pome do otoka. Očitno me je nekdo na ladji opazil in poklical pomoč. Odpeljali so me domov, kjer sem izvedel, da so me razglasili za mrtvega. Ko sem končno zagledal svojo hišo in objel svojo ženo, sem bil presrečen. Popravljam se, TO je bil moj najsrečnejši dan.

14. november

Zmanjkalo je črnila.

Kai Bradač, 7. a

VSAK JE LAHKO KIT NA PLAŽI

V knjigi *Kit na plaži* je glavna oseba Nika, ki je približno mojih let. Udeležuje se veliko dejavnosti in krožkov, kot so klavir, španščina, kiparjenje in joga, rada pa tudi kolesari in opazuje naravo. Je vzorna učenka, ki ima rada predvsem fiziko, matematiko, likovno umetnost in biologijo. Uspešna je v jezikih, saj je, preden se je preselila nazaj v Slovenijo, živela v Franciji. Rada pomaga drugim, predvsem pri domačih nalogah in učenju. Nerada pa se liči, kar poudari, ko vidi prijateljico Petro z umetnimi trepalnicami. Ima svetlo rjave oči, rjave lase in vitko postavo. Ima veliko dobrih lastnosti, kot sem že povedala, rada pomaga drugim, ki jim učenje ne gre preveč dobro. Ima pa tudi slabe lastnosti. Po navadi je zelo ostra in direktna, kar včasih niti ni tako slaba stvar. V knjigi vedno poudarja, da je napad najboljša obramba. Mogoče je to res, vendar sama ne menim tako. Najboljša obramba sta ignoranca in umirjenost.

Prav tako rada daje vzdevke ljudem, predvsem učiteljem. Vzdevke jim daje na podlagi njihovih lastnosti in izgleda. Mislim, da to dela zato, da bi si jih lažje zapomnila, ali pa kar tako iz zabave. Predvsem se mi je vtisnil v spomin vzdevek Fosil, ki ga je namenila starejšemu učitelju. Ko sem ga prebrala, sem se kar zasmejala sama pri sebi.

V šoli ima pa tudi ožji krog prijateljev, s katerimi po navadi skupaj hodi domov. Petra živi v revnejši družini v bloku. Sobo si deli s svojimi sestrami. Prav tako daje očitne znake, da ji je všeč Aleks. Aleks je fant, ki je zaostal v razredu in mu šola prav nič ne diši. Ne zanima ga srednja šola, saj je prepričan, da bo podedoval očetovo avtopralnico in pral avtomobile do konca svojega življenja. Je kar zgovoren fant, ki po navadi pove, kar čuti. Za razliko od njega in drugih prijateljev je Barbka zelo tiha in neopazna. Na vprašanja vedno odgovarja preko SMS-ov. Malokdaj reče kakšno besedo. To se Niki zdi zelo butasto in jo to na Barbki tudi moti. Nika pa je hči biologa, ki se ukvarja predvsem z živalmi. Všeč ji je njegova razgledanost. Njena mama se vedno oblači v temne barve, po navadi kar v črno. To Niko zelo moti, kar tudi dostikrat poudari. Njena mama po navadi reče, da ji Breda (njihova pomočnica) pomaga pri opravilih, medtem ko Nika meni, da Breda vse postori sama, zasluge pa si prilasti njena mama. O Petri in Aleksu na začetku nima preveč slabega mnenja. Sicer je nekaj stvari, ki jo motijo, npr. pri Petri to, da se liči, pri Aleksu pa to, da se ne potrudi za svojo prihodnost in da je tako zelo prepričan, da je vse, kar si želi v življenju, poslovati z avtopralnico. Prijatelji Niko užalijo, ko ji postavljajo vprašanja o njenem bratu, ki ima Downov sindrom. Petra jo povsem preseneti, ko ji reče, da jo vsi na šoli označujejo z vzdevkom Greblja. To jo prizadene, zato se želi odjaviti od krožkov. Zaradi tega hoče proti koncu knjige celo pobegniti od doma. Pri pakiranju jo zasači njen brat, ki hoče neposredno zraven. K sreči se vse dobro konča in se vrneta domov. Veliki preobrat povzročijo Nikini prijatelji, ki ji sporočijo slabo novico. Barbka je pojedla tablete in pristala v bolnišnici na črpanju želodca. K sreči je pojedla več vitaminskih tablet kot pravih. To čisto spremeni Nikino mnenje o Barbki. Ugotovi, da je Barbka pisala SMS-e, ker se je počutila bolj vidno, medtem ko je bila vedno bolj nevidna. S tem dogodkom se vsi bolj povežejo. Nika in njeni prijatelji sprejmejo Igorja takšnega, kot je.

Igor je Nikin mlajši brat z Downovim sindromom. Je bolj okrogel in po navadi ponavlja besede. Mislim, da je v knjigi na nek način on razlog, da so se sprli. Seveda pa ni sam kriv za svojo kromosomsko napako. Na začetku se ga Nika sramuje. Potem pa ugotovi, da ni tako neumen, kot je mislila. Skozi čas ji priraste k srcu, prav tako njenim prijateljem.

Mislim, da je v knjigi kit na plaži Igor. Drugačen je od drugih, vizualno in mentalno. Po drugi strani pa je lahko kit na plaži tudi Nika. Tudi ona je drugačna: preselila se je, je zelo nadarjena in počuti se, kot da mora izpolniti vsa pričakovanja drugih in biti najboljša. Mislim pa tudi, da je na nek način vsak v knjigi kit na plaži. Vsak se počuti drugačnega: Petra zaradi tega, ker je njena družina revnejša, Barbka, ker se počuti neopazno itd. Tako je naslov tudi povezan s knjigo.

Vsak se v življenju kdaj pa kdaj počuti drugačnega. Ampak to je to, kar nas dela posebne in nas razlikuje od ostalih.

Nives Ornik, 8. a

INTERVIEW MIT EINER SPORTLERIN:

Evgenia Armanova Medvedeva

Evgenia ist eine russische Eiskunstläuferin. Sie ist zweimalige olympische Silbermedaillengewinnerin, zweimalige Weltmeisterin und zweimalige Europameisterin.

Darf ich Sie fragen, wie Sie Ihre Kindheit verbracht haben?

Natürlich. Ich hatte eine schöne Kindheit. Ich bin zwar Einzelkind, aber dennoch nicht allein. Da ich aus Russland komme, was ein großes Land ist, hatte ich auch viele Freunde, so dass ich nie Langweile gehabt habe.

Wer hat sie für den Eiskunstlauf begeistert?

Meine Mutter hat mich begeistert. Schon immer mochte ich Schnee, Eis, Kälte und Tanzen. Alles zusammen ist dann so wie Eiskunstlauf.

Wann begannen Sie zu trainieren und wann haben sie angefangen, sich damit professionell zu beschäftigen?

Zu trainieren begann ich schon mit 4 Jahren. Mit Wettkämpfen begann ich mit 7 Jahren. Meine Eltern haben gesagt, ich habe Talent dafür, so wurde ich immer erfolgreicher und die Jahre vergingen. Heute nehme ich bei den Weltkämpfen in der höchsten Altersklasse teil, also bis 30 Jahre.

Haben sie jemals gedacht, so gute Ergebnisse zu erzielen?

Das habe ich mir wirklich niemals gedacht (lachen). Obwohl es mein größter und innigster Wunsch war, erfolgreich und berühmt und immer die Beste zu sein, habe ich nicht gedacht, dass ich tatsächlich so viel Erfolg haben werde und schon gar nicht als professionelle Eiskunstläuferin.

Haben sie vielleicht auch Konkurrenz?

Natürlich habe ich sie. Das ist meine sehr gute Freundin Alina Zagitova, die 2 Jahre jünger ist als ich, und erreicht bereits außergewöhnliche Ergebnisse als Solo-Eiskunstläuferin.

Wie lautet Ihr Rezept zur Bewältigung von Hindernissen?

Das ist wahrscheinlich die meistgestellte Frage, die mir die Journalisten immer wieder stellen. Und meine Antwort ist: „Es gibt keines.“ Und ich lüge nicht, ich habe wirklich keins oder ich habe eins und habe es selbst noch nicht entdeckt.

Hat Sie vielleicht jemals ein anderer Sport interessiert?

Ja, sogar mehr als nur einer. Wie ich schon sagte, habe ich mich schon immer fürs Tanzen interessiert und habe in meiner Kindheit ganze 8 Jahre Ballett trainiert. Die Kälte konnte mir nie etwas antun und im Winter bin ich gerne in den Bergen Ski gefahren, jedoch waren die Schlittschuhe meine letzte Wahl.

Wie werden Sie Ihre Karriere fortführen und was haben Sie mit Ihrem Familienleben vor?

Darüber mache ich mir noch keine Gedanken, aber ich kann Ihnen garantieren, dass ich das Eis noch einige Jahre nicht vergessen werde. Später wünsche ich mir ganz sicher ein normales Familienleben ohne Ruhm.

** Intervju je izmišljen, nastal je v sklopu pouka nemščine kot neobveznega izbirnega predmeta.*

Tamara Dvoršak in Zarja Peček, 8. a

BASEN

Sokol in jastreb

Umrl je stari kralj neba. Veliko ptičev se je potegovalo, da bi postali novi kralj. Določili so, da bo nov kralj neba sokol.

Naslednji dan je k sokolu prišel njegov najboljši prijatelj jastreb. »Prijatelj moj, kako si?« ga je vprašal. Jastreb mu je odgovoril: »Odlično, vse mi gre kot po maslu, kaj pa ti?« »Meni pa prav nič ne gre,« je rekel sokol. »Vse, kar ukažem, se sfiži,« je še dodal. »Zdaj pa nimam več čisto nič denarja,« je potarnal. »No, pri tem pa ti lahko pomagam. Jutri ti prinesem toliko denarja, da ne boš vedel, kam ga boš dal,« je rekel jastreb in odšel. Naslednji dan je jastreb res prinesel ogromno denarja.

Čez en teden je jastreb spet prišel k sokolu. Rekel mu je: »Sokol, prijatelj moj, pomagaj mi.« »Za kaj pa gre?« je vzvišeno vprašal sokol. Jastreb je odgovoril: »Vse je propadlo in ničesar več nimam, ne denarja ne strehe nad glavo.« »No, zakaj si mi pa dal ves denar?« je vprašal sokol. Jastreb je obupano vprašal: »A mi boš pomagal?« Sokol ga je brezsrčno zavrnil in povrhu vsega vrgel v ječo, kjer je od lakote umrl.

Dobrota je sirota.

Kai Bradač, 7. a

PRAVLJICA

Tri sestre in dogodivščina najmlajše sestre v jamah

Nekoč, pred davnimi časi, so živele tri sestre, ki so bile princese. Že v otroštvu sta jim umrla oče in mati, saj sta zbolela za neozdravljivo boleznijo. Zdravilo zanjo je bilo v eni izmed petih jam, v katere je redko kdo lahko prišel.

Tako so princese same odraščale na gradu. Vsak dan se je zgodilo nekaj vznemirljivega in zabavnega, dokler ni najstarejša sestra zbolela za isto boleznijo, kot sta jo imela oče in mati. Najmlajša sestra, ki je bila najbolj pogumna, se je odločila, da gre poiskat zdravilo. Tako se je naslednjega dne zgodaj zjutraj na konju odpravila do petih jam. Jahala je čez sedem dolin, mimo sedmih hribov in devetih jezer.

Prispela je do prve jame. Vstopila je in mirno hodila, dokler ni prišla do velikega zmaja, ki je močno smrčal. Hitro je zbežala in se odpravila v drugo jamo. Ko je vstopila vanjo, je najmlajša princesa zagledala kristale. Bili so ji zelo všeč, zato je poskusila enega vzeti. Jama se je začela tresti in razpadati. Princesa je bila obupana. Vseeno se je odpravila v tretjo jamo, ki je bila na žalost čisto prazna. V njej je bilo polno podgan in miši. V četrti jami je bilo prečudovito. Ob stenah so rasle rože in sadna drevesa. Mimo je tekel tudi potok. Njen konj je po pomoti padel na kamen in takrat se je zgodilo nekaj pretresljivega. Z vseh strani je začela škropiti mrzla voda, ki je vidno naraščala, in princesa se je skoraj utopila. Konj jo je rešil. Na koncu jima je le uspelo priti iz jame. V peti jami sta prišla do čarobnega cveta. Princesa ga je utrgala, nato pa hitro odjahala do gradu.

Na gradu je bila srednja sestra žalostna in potrta. Prinesla je kozarec in vanj natrgala cvetne liste. Najstarejša sestra je popila cvetno vodo. Počasi je začela odpirati oči in se pretegovati. Sestra je ozdravela in se srečno poročila s kraljevičem. Tudi mlajši sestri sta živeli srečno do konca svojih dni.

Vita Peček, 6. a

A ghost story

I worked as food delivery at the nights to make a little extra cash. Friday and Saturday night are always busiest beacuse everyone is eather at home or with friends and ordering food so those were usually the nights. I got a request on Saturday night at 1:00 A.M. to pick up McDonals for a guy named Kyle. He lived a few minutes from my current position so I went to the nearest McDonalds wich was 2 minutes away and I picked his order. It was a small order; he only wanted two hamburgers. He lived five minutes away from McDonalds. I followed gps to the house and it lead me to short dead-end street that led to another dead-end street. The house was last one on the road. right next to a line of trees that ran along the dirt road wich lead me to the house. It was late at night and I didnt want to ring the doorbell so I called the Kyle's number. It rang once, then went to voice mail, so I hung up. Then I got a text from him to come to the door and so i did. When I was waiting at the door, the door opend and i saw a man with kinda yellow and green eyes and he had blood all over him. He asked me, 'Is this for me?' in a deep voice, so I responded, 'Yes, sir, this is gonna be 5.00 €. He paid and asked if I want a drink. I said no and he tried to drag me in, so I ran to my car and shut the door and locked it. I tried to start my car but it didnt work. The demon was at the side of the window and he was saying, 'Come,' in a deep creepy voice. My car started and I held the gas pedal, so my car drove 100 km per hour. When I was far away, I still could see the demon. I heard something blow. My tires were gone. I tried to drive but it didnt work. I was already in call with police operator who said I need to lock my vehicle and that I dont need to panic beacuse police was on the way. The deamon said, 'Come inside.' I thought that I was dead but I heard sirens in the distance. An officer came and he said that I'm safe. They searched the house but they didn't find anything and I'm still scared to this days and I still think someone is still watching me.

Matija Lebreht, 7. a

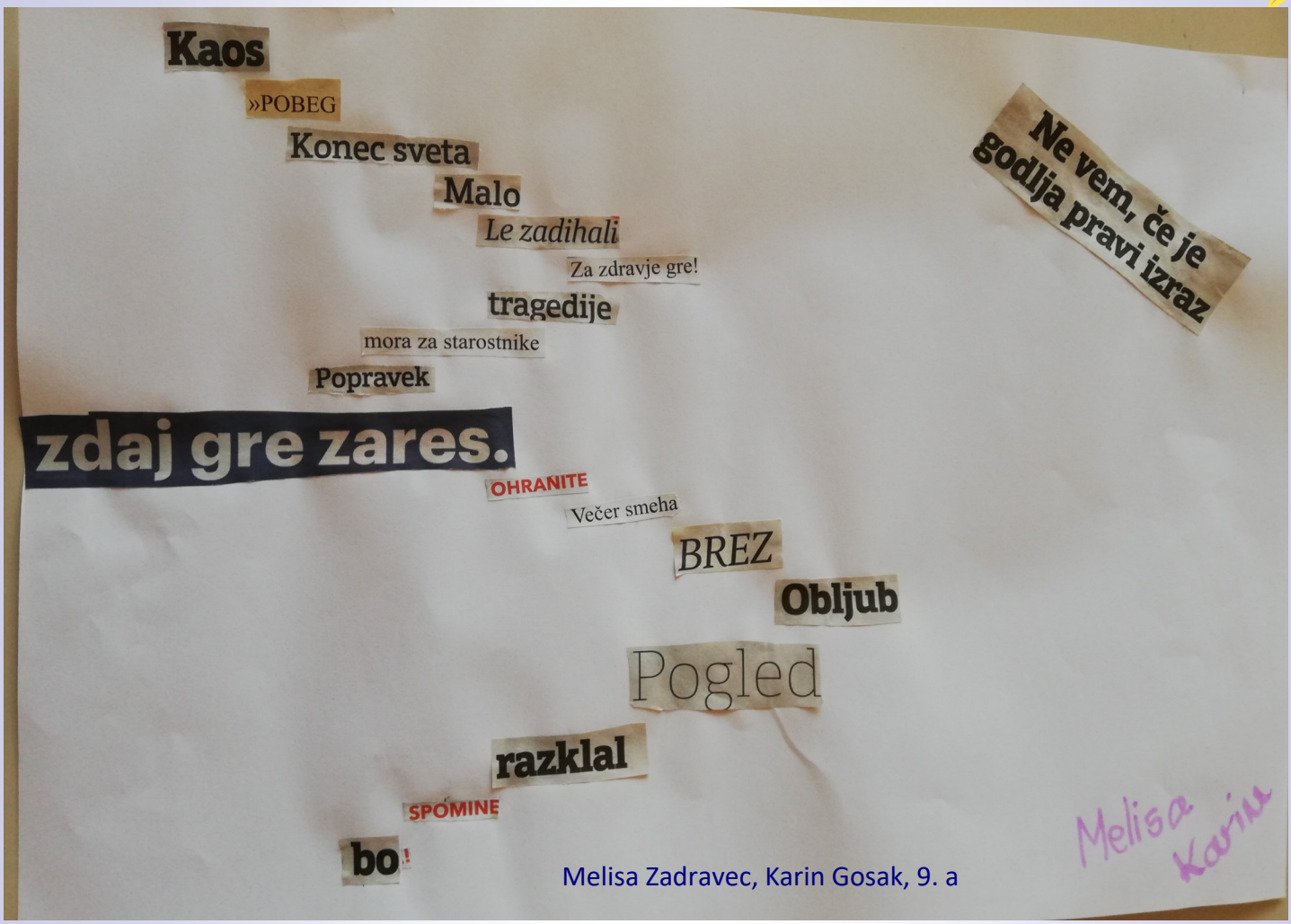

Melisa Zadravec, Karin Gosak, 9. a

Kaja Polenšak, 5. c

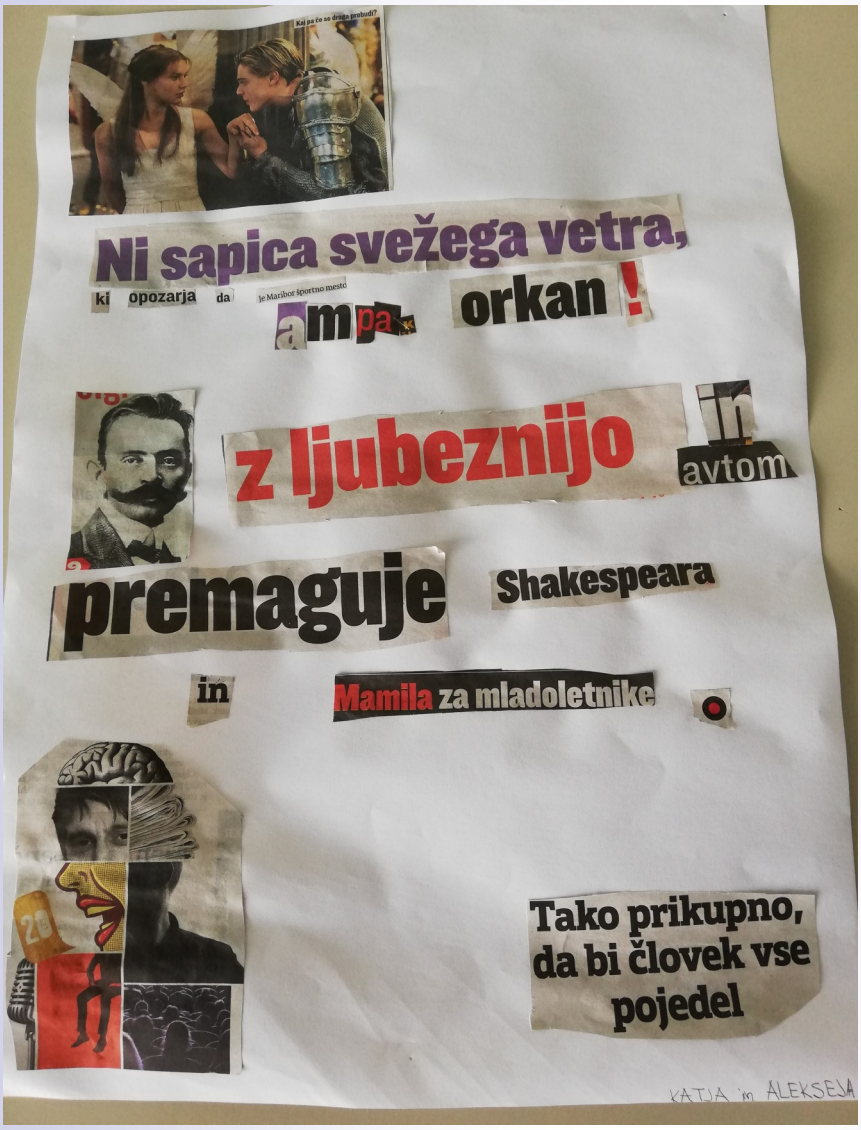

Katja Golob, Alekseja Kraner, 9. a

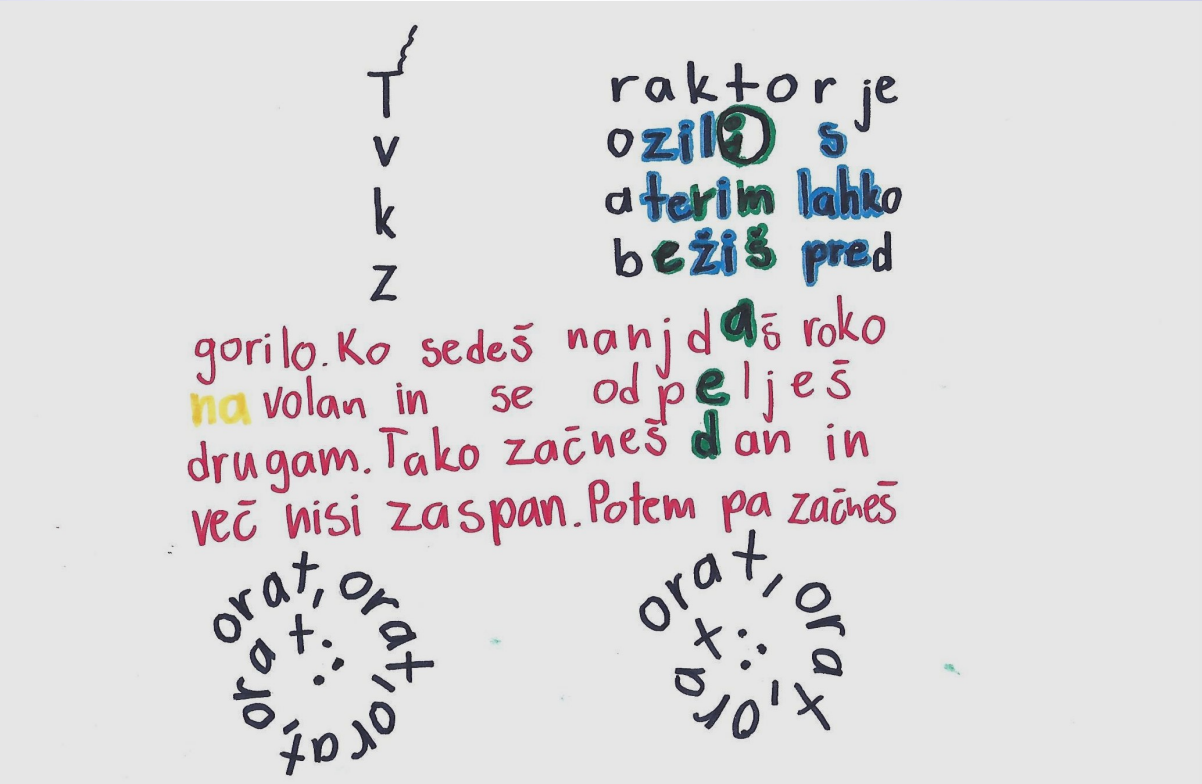

Tomi Savič, 5. c

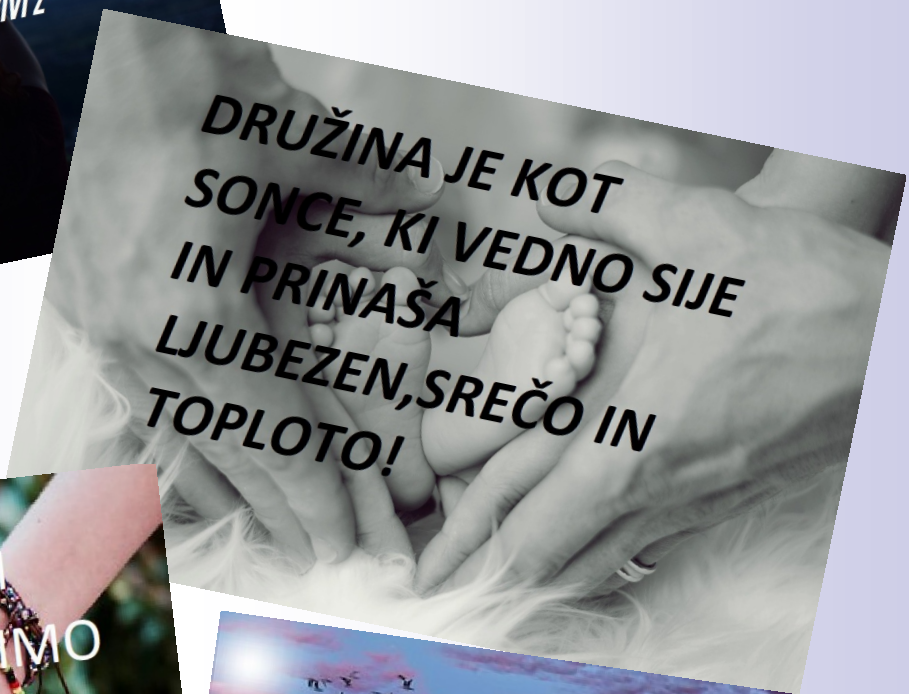

Kaja Knedl, Klara Kamenar, Nika Ramšak, 7. b

Ema Holer , 8. a

Zarja Peček, 8. a

Tamara Dvoršak , 8. a

Neža Šijanec, 4. a

Vita, Julija, Sven, 6. a

Lucija, Maja, 6. a

Ines Zadravec, 7. b

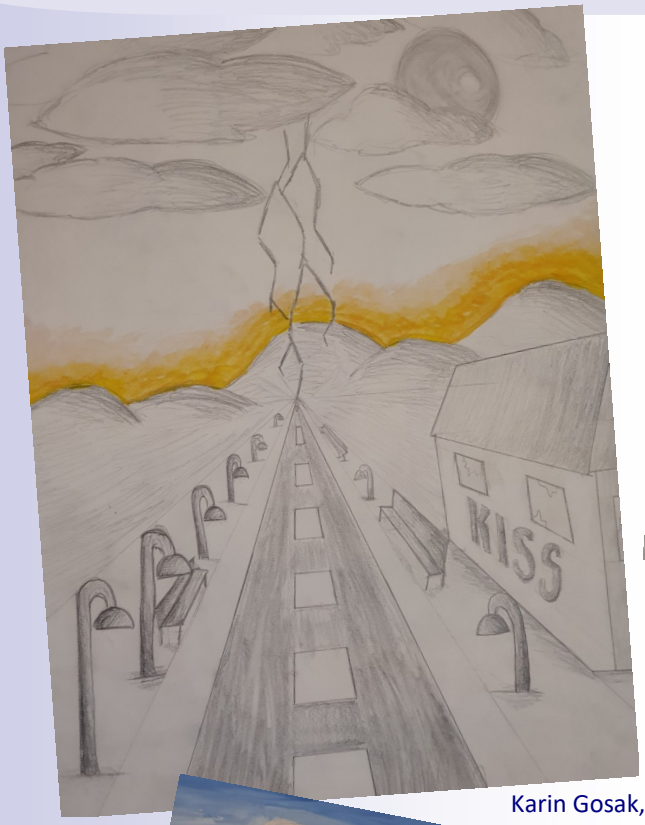

Karin Gosak, 9. a

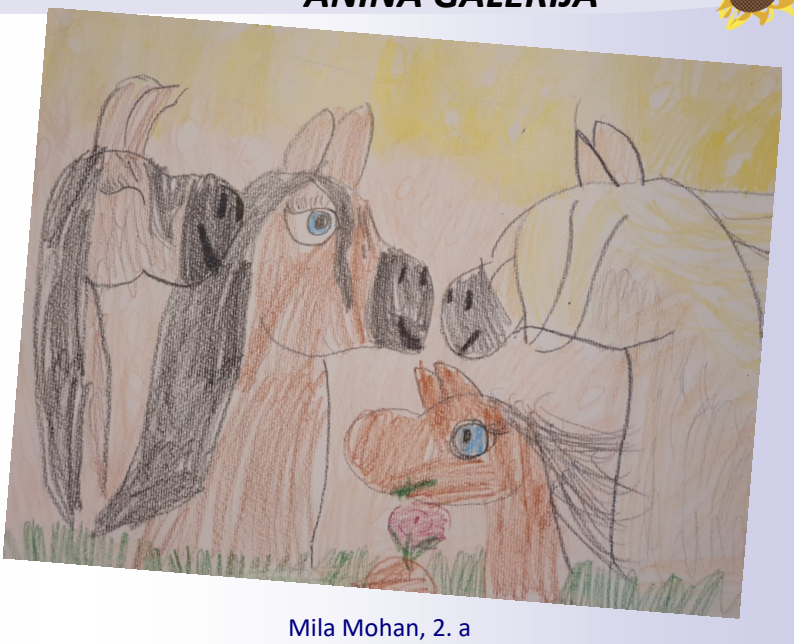

Mila Mohan, 2. a

Nika Simonič, 9. a

Nives Ornik, 8. a

Kai Bradač, 7. a

Laura Krček, 7. b

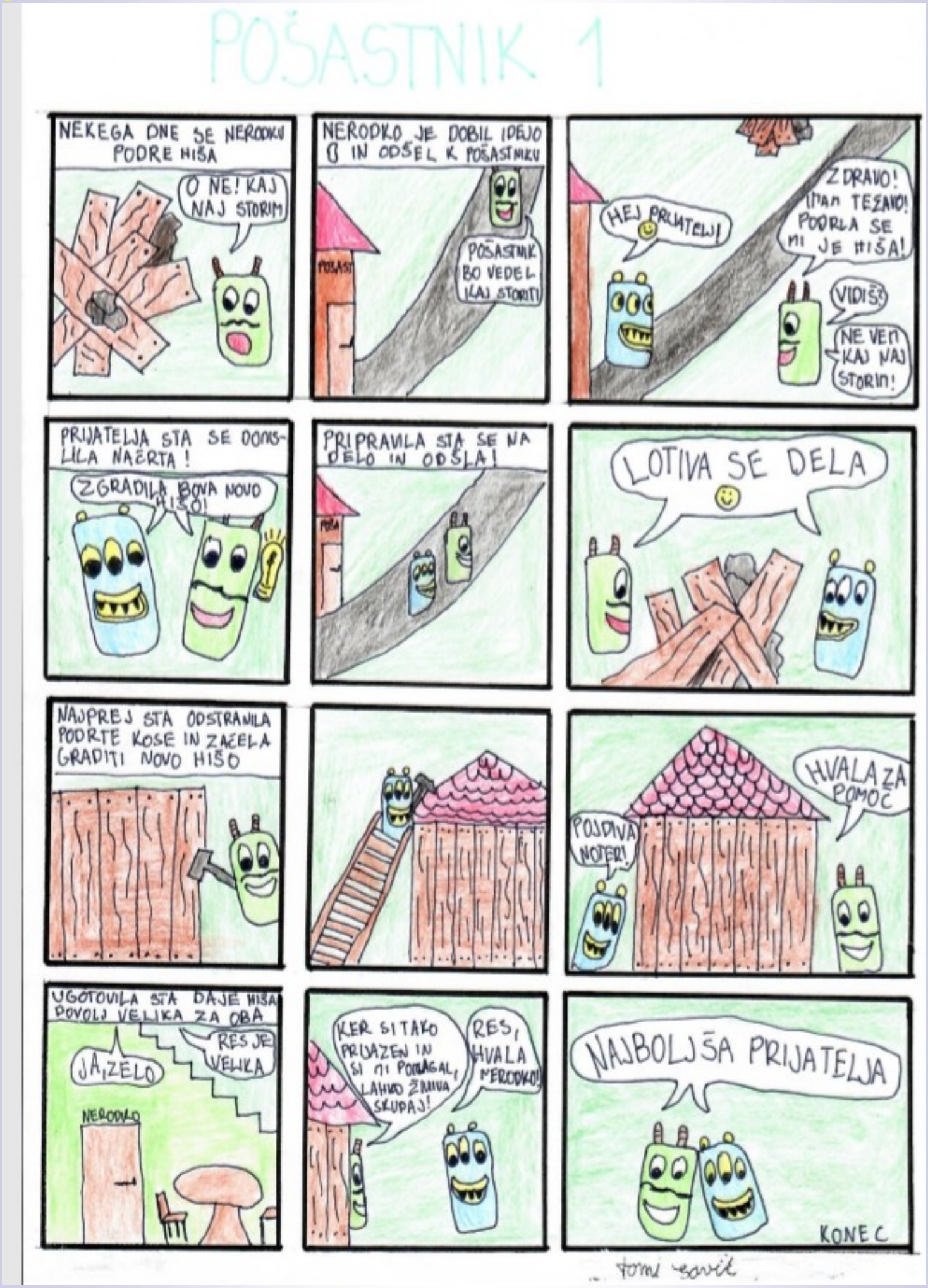

Tomi Savić. 5. c

POŠASTNIK 2

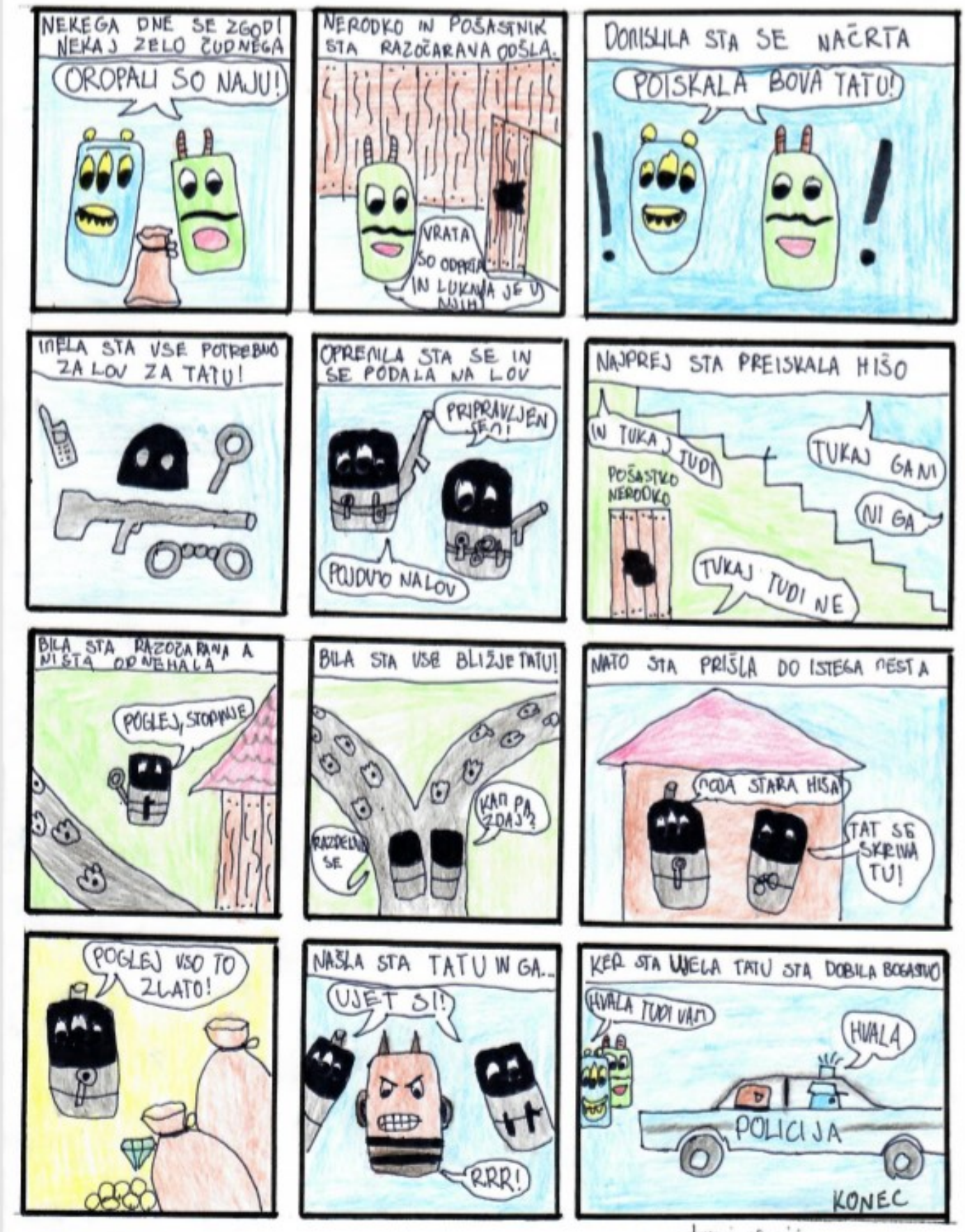

Tomi Savić. 5. c

POŠASTNIK 3

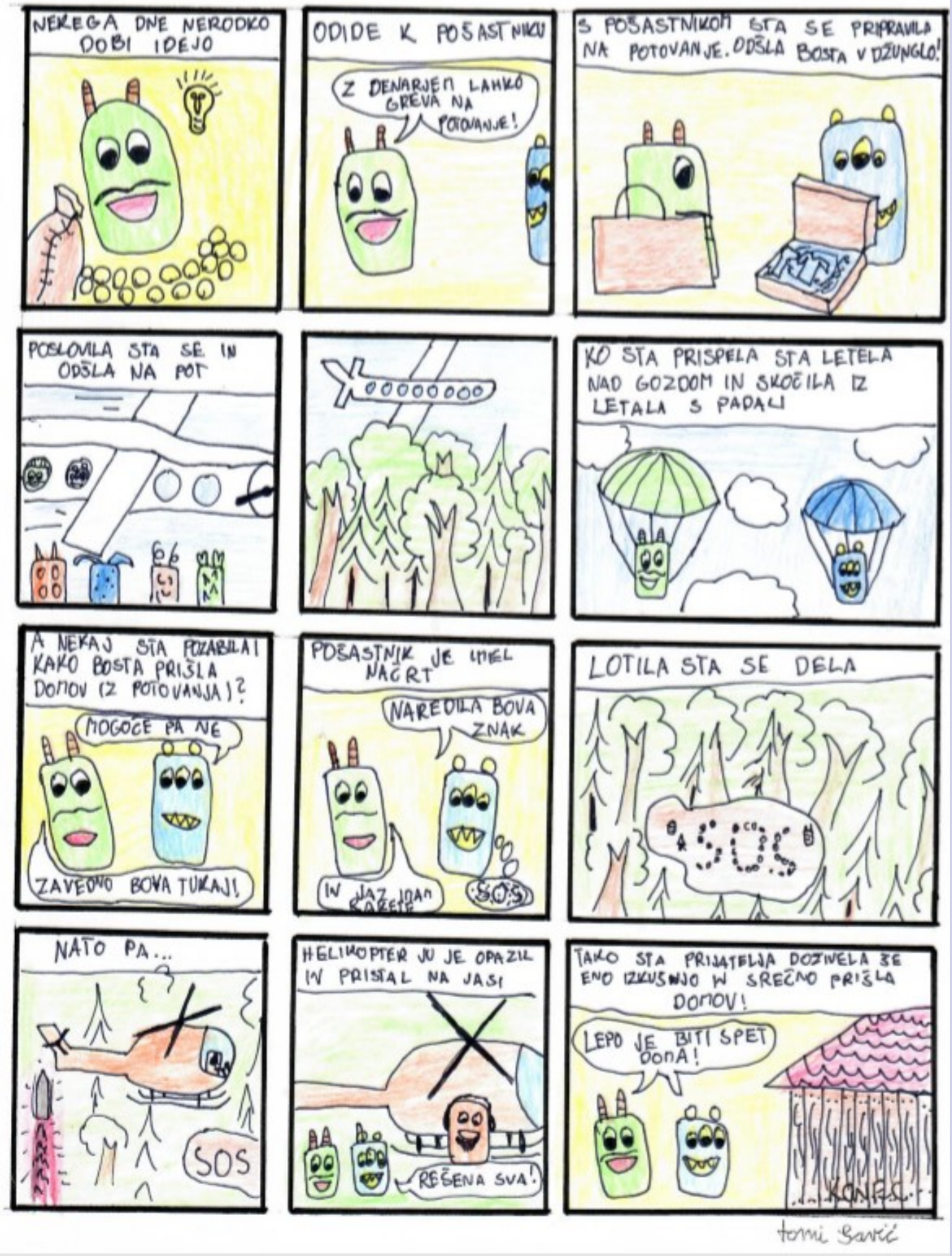
NEKEGA DNE NERODKO DOBI IDEJO
ODIDE K POŠASTNIKU
Z DENARJEM LAHKO GREVA NA POTOVANJE!
S POŠASTNIKOM STA SE PRIPRAVILA NA POTOVANJE. ODŠLA BOSTA V DŽUNGLO!
POSLOVILA STA SE IN ODŠLA NA POT
KO STA PRISPELA STA LETELA NAD GOZDOM IN SKOČILA IZ LETALA S PADALI
A NEKAJ STA POZABILA! KAKO BOSTA PRIŠLA DOMOV (Z POTOVANJA)?
MOGOČE PA NE
ZAVEDNO BOVA TUKAJ!
POŠASTNIK JE IMEL NAČRT
NAREDILA BOVA ZNAK
IN JAZ IMAM RAKETE
SOS
LOTILA STA SE DELA
SOS
NATO PA...
SOS
HELIKOPTER JU JE OPAZIL IN PRISTAL NA JASI
REŠENA SVA!
TAKO STA PRIJATELJA DOŽIVELA ZE ENO IZKUŠNJO IN SREČNO PRIŠLA DOMOV!
LEPO JE BITI SPET DOMA!
KONEC
tomi Savić

PIKI ŽUŽELK

Običajno je pik čebele, ose ali sršena sicer dokaj boleč, vendar nenevaren. Začetni ostri bolečini sledijo blaga oteklina, pordelost kože in občutljivost v okolici pika. V primeru pika pa so ključnega pomena pravilni ukrepi.

UKREPI

Če je v koži vidno želo, ga z nohtom previdno poskusimo postrgati iz vbodnega mesta. Tega nikakor ne počnemo s pinceto, saj bi ob prijemanju žela v rano lahko iztisnili še več strupa.

Prizadeto mesto dvignemo, nanj namestimo hladen obkladek, da zmanjšamo oteklino. Hlajenje naj traja vsaj 10 minut.

https://www.rsg.si/?p=26519

SONČNE OPEKLINE

Prekomerno izpostavljanje soncu lahko povzroči opekline. Sončne opekline lahko preprečimo tako, da se zadržujemo v senci in redno nanašamo kremo z zaščitnim faktorjem.

UKREPI

Opečeno kožo zavarujemo s tankimi oblačili ali brisačo in se umaknemo s sonca.

Poskrbimo za ustrezno hidracijo, prizadete dele kože pa vlažimo s hladno vodo.

Blage opekline oskrbimo s hladilnimi kremami in z mazili proti srbečici.

https://med.over.net/clanek/ublazitev-soncnih-opeklin-na-naravni-nacin/

Strokovne nasvete je pripravila ekipa, ki obiskuje krožek prve pomoči na šoli, s katerim so se udeležili območnega tekmovanja v Sveti Trojici in zasedli odlično drugo mesto.

Tamara Dvoršak in Zarja Peček, 8. a

LIMONADA Z METO

SESTAVINE:

1 skodelica metinih listov
4 limone
3 žlice rjavega sladkorja
1 l vode

PRIPRAVA:

Metine liste operemo in zmečkamo v terilniku. Tri limone prerežemo na pol in iz njih iztisnemo sok. Metine liste stresemo v skledo in dodamo limonin sok ter malo sladkorja. Vse skupaj dobro premešamo in pretočimo v steklenico. Dolijemo mrzlo vodo, steklenico zapremo in dobro pretresemo. Za nekaj ur jo shranimo v hladilniku, da se okusi pomešajo.

Pred serviranjem limonade operemo prihranjeno limono in jo zrežemo na tanjše kolobarje, ki jih položimo v kozarce. Prelijemo jih z ohlajeno limonado in postrežemo.

SONČNE KROGLICE

SESTAVINE:

1 limona
1 žlica sladkorja
4 vejice mete
1 melona
1 zelena melona (medena rosa)
1 manjša lubenica

PRIPRAVA:

Limono prerežemo na pol in z ročnim ožemalnikom iztisnemo sok. Limoninemu soku dodamo še žlico sladkorja in mešamo tako dolgo, da se ta povsem stopi. Temeljito operemo in osušimo vejice mete. Navadno in zeleno melono prerežemo na pol in s konico noža odstranimo peške. S posebnim nožem za oblikovanje kroglic izdolbemo melonino meso.

Na pol prerežemo tudi lubenico in postopek ponovimo. S konico noža odstranimo peške, z nožem za oblikovanje kroglic pa izdolbemo meso lubenice. Pripravimo si posebne desertne kozarčke, v katere nadevamo sadne kroglice. Takoj jih pokapljamo z limoninim sokom in okrasimo z metinimi vejicami. Sladico postrežemo gostom.

Tamara Dvoršak, Zarja Peček, 8. a

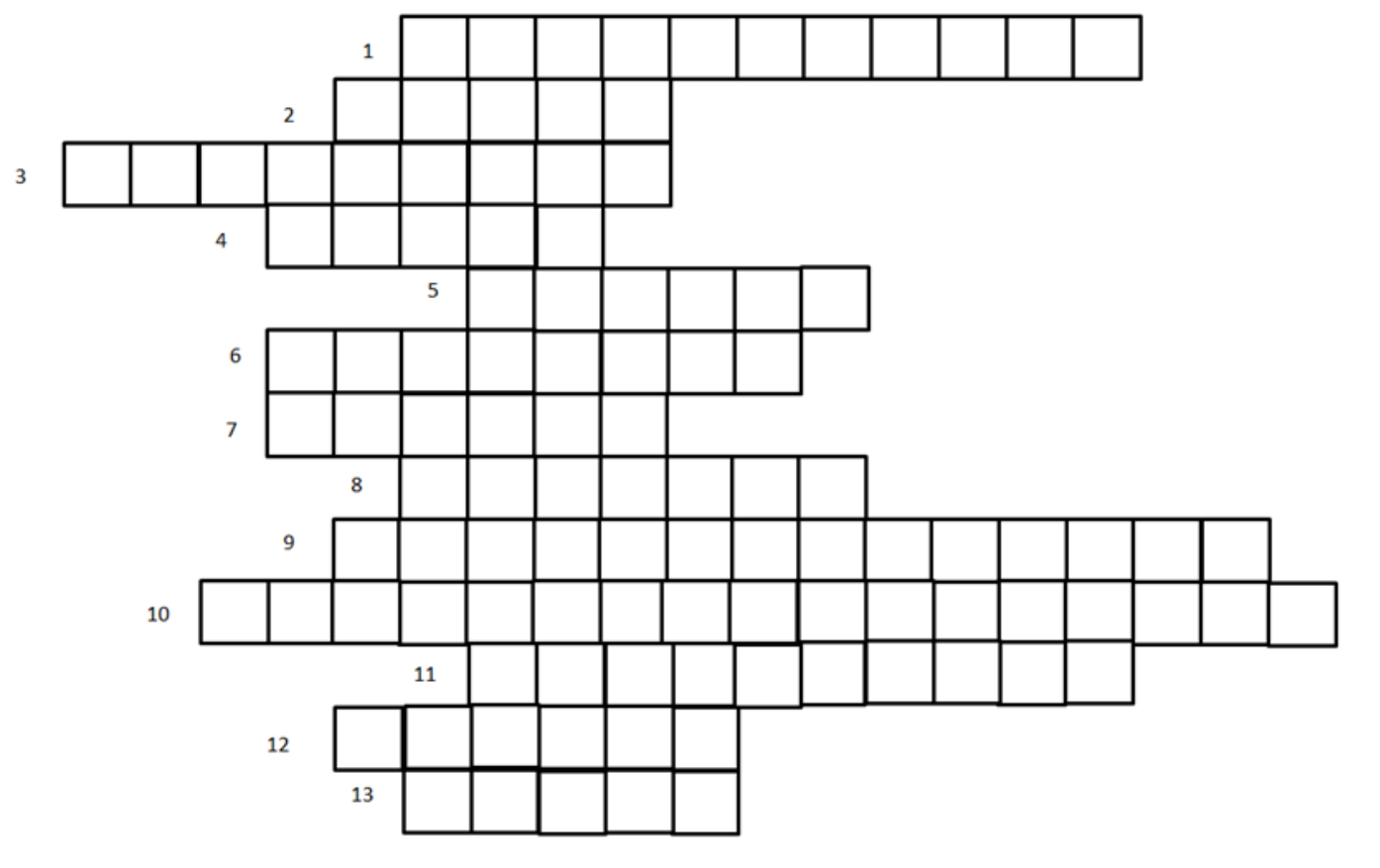

Vprašanja

Kitajska lestvica iz petih tonov.

Drugo ime za glasbilo vina.

Prvi poklicni glasbenik.

Grška dvojna piščal.

Gregorijanski koral so v srednjem veku peli_____.

Kako se imenujejo pevci iz srednjega veka?

Solmizacijske zloge si je izmislil Guido iz_____.

Grško poimenovanje za liro.

Narediti kopijo glasbila R _ K_ _...

Kako se imenuje piščal iz jame Divje babe?

V katerem jeziku so peli gregorijanski koral?

Grški bog glasbe.

Ena izmed starih civilizacij.

Klara Kamenar in Anika Kranclbinder, 7. b

POIŠČI 9 BESED, POVEZANIH S POLETJEM. IŠČEŠ LAHKO V 8 SMERI.

Q	A	L	A	Č	O	A	N	Č	N	O	S	B	R
W	F	G	H	J	K	L	Č	Y	X	C	V	D	I
E	P	O	Č	I	T	N	I	C	E	N	M	E	B
R	Q	O	W	E	R	T	Z	U	I	O	P	L	A
T	Š	A	T	S	D	F	G	E	H	J	K	O	L
Z	Č	Ž	Y	A	C	V	B	N	C	M	E	D	R
U	B	H	K	D	P	G	B	O	P	N	T	A	N
I	Q	E	C	X	Y	L	R	T	Z	N	O	L	M
O	T	S	V	M	O	R	J	E	K	J	Z	S	U
P	A	I	G	I	A	P	A	A	H	I	K	R	P
Š	Ž	O	H	Q	E	L	D	E	Č	M	L	T	L
A	A	N	J	W	O	O	G	D	F	O	O	Z	A
S	L	S	I	E	U	Č	K	B	S	S	F	U	M
D	P	Z	L	K	E	L	O	Š	C	E	N	O	K

Klara Kostanjevec, 8. a

http://ejstari.blogspot.com/2016/04/blog-post.html

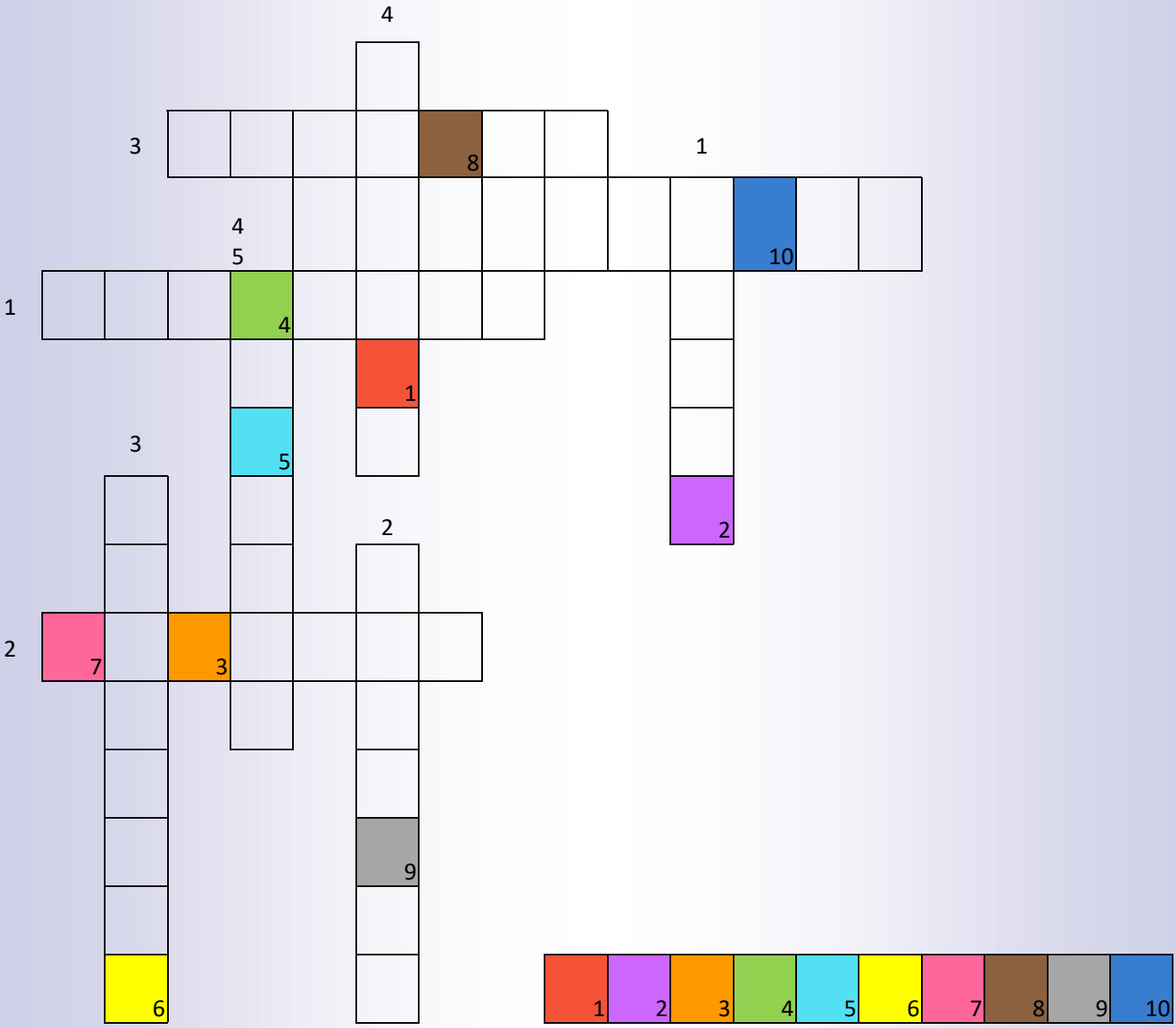

REŠITEV:
Družina, ki je izdelovala najboljša godala.

GESLA

VODORAVNO:
1 - Sprememba glasu v času pubertete
2 - Umetnik, ki dovršeno obvlada tehniko svojega glasu ali glasbila
3 - Kako se imenuje predhodnik klavirja
4 - Mazilo za lok pri godalih

NAVPIČNO:
1 - Skupina devetih pevcev
2 - Pevski zbor, ki ga sestavlja 10 do 18 oseb
3 - Samozvočniki ali .....
4 - Glasbenik, ki igra na oboo
5 - Glasbena oznaka za počasen tempo

Julija Zemljič, 6. a

Voda ima veliko moč

Učitelj: »Voda ima veliko moč. Kdo lahko navede primere?«
Janez: »Če moja mama joka, lahko dobi od očeta, kar hoče.«

Loto

»Za tukajšnjo fakulteto vaši rezultati ne zadostujejo« reče profesor, »toda na vašem mestu bi poskusil pri lotu.«
»Kako to mislite?«
»No, od 39 izpitnih vprašanj ste na 7 odgovorili pravilno.«

Koliko je visoka šola?

Učiteljica vpraša učenca »Koliko je visoka šola?« On ji odgovori: »Dva metra.«
Učiteljica vpraša: »Zakaj ravno toliko?« Učenec reče: »Ker jo imam čez glavo.«

Izpit

»Videti ste zelo živčni,« reče profesor študentu na izpitu. »Vas je strah mojih vprašanj?«
»Ne, strah me je mojih odgovorov.«

Delo

»Kaj delaš?«
»Nič.«
»To si že včeraj.«
»Ja, samo še nisem končal!«

Nina Simonič, 9. a

https://www.naj-vici.com